Aprobat în ședința Guvernului din _____2026
Decizia protocolară nr._____/2026

AVIZ

asupra amendamentelor la proiectul de lege pentru modificarea unor acte normative (privind simplificarea legislației fiscale și vamale) (inițiativa legislativă nr. 326 din 8 septembrie 2026)

Guvernul a examinat amendamentele înaintate de către deputații Parlamentului la proiectul de lege pentru modificarea unor acte normative (privind simplificarea legislației fiscale și vamale) (inițiativa legislativă nr. 326 din 8 septembrie 2026) și comunică următoarele.

1. **Amendamentul IC nr. 104 din 17 septembrie 2026** privind excluderea prevederilor art. II din proiectul de lege care vizează modificările propuse la Legea nr. 1134/1997 privind societățile pe acțiuni *nu se susține.* Completarea propusă urmărește corelarea regimului juridic al acțiunilor de tezaur cu particularitățile Programului de stimulare pe termen lung (*stock option plan* – SOP), în cadrul căruia acțiunile sunt destinate acordării angajaților și/sau administratorilor în condițiile unui mecanism de stimulare și fidelizare pe termen mediu și lung.

Potrivit art. 77 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 1134/1997, societatea este în drept să achiziționeze propriile acțiuni inclusiv în scopul cedării acestora către angajații și/sau acționarii societății. Totodată, alin. (14) al aceluiași articol instituie obligația de înstrăinare a acțiunilor astfel achiziționate într-un termen de până la 12 luni, în caz contrar acestea urmând a fi anulate.

Aplicarea necondiționată a acestei reguli și asupra acțiunilor achiziționate în vederea implementării unui SOP poate genera o incompatibilitate cu însăși natura programului, care presupune acordarea drepturilor asupra acțiunilor peste o perioadă de cel puțin trei ani din momentul acordării.

În acest context, excluderea acțiunilor destinate SOP de sub aplicarea termenului prevăzut la art. 77 alin. (14) reprezintă o măsură de corelare a normelor și de asigurare a funcționalității mecanismului SOP, și nu o derogare nejustificată de la regimul acțiunilor proprii ale societății.

Menținerea completării este necesară și din perspectiva securității juridice, întrucât permite societății să achiziționeze și să dețină acțiunile necesare implementării unui program aprobat, până la momentul acordării acestora beneficiarilor, fără riscul ca, prin expirarea termenului de 12 luni, societatea să fie

obligată să le anuleze înainte de realizarea scopului pentru care au fost achiziționate.

Totodată, excepția propusă nu înlătură mecanismele de control corporativ asupra programelor de remunerare bazate pe acțiuni. Condițiile programului, numărul de acțiuni, termenul de exercitare și alte elemente relevante rămân supuse regulilor de guvernanță corporativă și aprobărilor prevăzute de legislația aplicabilă.

2. **Amendamentul PB nr. 17/09-02 din 17 septembrie 2026** cu privire la art. III, în partea ce ține de propunerea privind excluderea pct. 4 din proiect care vizează instituirea cotei impozitului pe venit în mărimea de 12 % asupra venitului generat de către gospodăriile țărănești, *nu se susține.* Menținerea unei diferențe de cinci puncte procentuale exclusiv pe criteriul formei juridice constituie un tratament fiscal preferențial fără o justificare obiectivă legată de capacitatea contributivă, contrar principiului echității fiscale orizontale. Or, gospodăria țărănească și întreprinderea individuală reprezintă forme prin care persoanele fizice desfășoară activitate economică pe cont propriu, iar menținerea cotei de 7 % pentru gospodăria țărănească creează o diferență fiscală față de întreprinderea individuală, chiar și față de salariații persoane fizice.

3. **Amendamentul IC nr. 100 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III din proiectul de lege, ce vizează expunerea punctului 4 în redacție nouă, și anume stabilirea impozitului pe venit în mărimea de 24 % din venitul impozabil generat de către persoanele juridice care desfășoară activități financiare și de asigurări prevăzute în secțiunea K și **Amendamentul PB nr. 17/06-09 din 17 septembrie 2026** privind stabilirea cotei impozitului pe venit în mărime de 25 % pe parcursul perioadei 2025-2027 pentru instituțiile financiare bancare și nebancare, **precum și Amendamentul IC nr. 100 din 17 septembrie 2026,** ce vizează abrogarea art. IV din proiectul de lege, *nu se susțin.* Proiectul de lege deja prevede aplicarea unei cote majorate a impozitului pe venit în mărimea de 18 % pentru secțiunea K, ceea ce permite o contribuție mai adecvată la finanțarea bugetului public, raportată la capacitatea contributivă a entităților din sectorul financiar.

Suplimentar, menționăm că instituirea unui regim fiscal de impozitare cu efect retroactiv aferent anilor 2025 și 2026 este contrară principiului neretroactivității legii. Or, potrivit art. 73 alin. (3) și (4) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultraactiv. Au caracter retroactiv doar actele prin care se stabilesc sancțiuni mai blânde.

4. **Amendamentul PB nr. 17/09-08 din 17 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 4 ce vizează propunerea de stabilire a impozitului pe venit în mărime de 25 % din venitul impozabil pentru persoanele juridice care au ca obiect de activitate furnizarea și distribuirea de energie electrică și gaze naturale, cu un caracter temporar (2026-2027), *nu se susține.* Semnalăm că, potrivit art. 73 din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultraactiv. Au efect retroactiv doar actele normative prin care se stabilesc sancțiuni mai blânde.

De menționat că activitățile de distribuție și furnizare a energiei electrice și a gazelor naturale sunt domenii reglementate de legislația sectorială și de cadrul normativ al Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică. Totodată, printre titularii de licență pentru furnizarea gazelor naturale și/sau a energiei electrice există întreprinderi cărora le este impusă obligația de serviciu public. Activitatea acestora este total reglementată, iar prețurile de furnizare a gazelor naturale/energiei electrice sunt aprobate de Agenție în baza venitului reglementat.

Venitul reglementat este determinat în conformitate cu metodologiile aprobate și include mecanisme de ajustare și corecție aferente diferențelor dintre veniturile reglementate estimate și veniturile reglementate realizate. În consecință, venitul reglementat încasat nu are caracter de venit cert, definitiv și liber disponibil, fiind supus proceselor de regularizare, compensare sau recuperare în perioadele de reglementare ulterioare.

Întrucât componenta de corectare afectează caracterul de stabilitate și disponibilitate al venitului, acesta nu reflectă capacitatea contributivă reală a titularului de licență și, prin urmare, nu poate constitui bază pentru o impozitare suplimentară sau majorată aplicată asupra veniturilor încasate.

Mai mult decât atât, majorarea cotei impozitului pe venit va afecta capacitatea operatorilor energetici de a finanța proiecte de producere a energiei, inclusiv din surse regenerabile, precum și proiecte de modernizare a rețelelor de transport și distribuție a energiei electrice și a gazelor naturale. Diminuarea resurselor financiare disponibile pentru investiții poate avea consecințe directe asupra securității energetice, integrării pieței naționale în piața regională și realizării obiectivelor de decarbonizare.

La fel, presiunea fiscală suplimentară va determina solicitarea unor ajustări tarifare pentru menținerea sustenabilității financiare a sectorului.

5. **Amendamentul GC nr. 021 din 18 septembrie 2026** cu privire la art. III punctul 7 al proiectului de lege, în partea ce ține de completarea spectrului de venituri neimpozabile cu sume aferente compensării sau rambursării cheltuielilor voluntarului de către organizația-gazdă sau beneficiarul voluntariatului pentru hrană, cazare, transport, formare profesională, asigurare medicală și de viață, precum și alte cheltuieli indispensabile activității de voluntariat, confirmate prin documente justificative, în conformitate cu contractul de voluntariat și legislația cu privire la voluntariat (art. 20 lit.d[12]), *nu se susține*, ținând cont de următoarele.

Conform prevederilor art. 15 alin. (9) din Legea nr. 326/2025 cu privire la activitatea de voluntariat, acoperirea sau rambursarea de către entitatea gazdă a cheltuielilor legate de realizarea activității de voluntariat nu se consideră recompensă financiară pentru voluntar.

De asemenea, potrivit art. 14 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, obiect al impunerii cu impozitul pe venit pentru persoanele fizice rezidente cetățeni ai Republicii Moldova care nu desfășoară activitate de întreprinzător îl constituie venitul din orice surse aflate în Republica Moldova, inclusiv facilitățile acordate de angajator, precum și din orice surse aflate în afara Republicii Moldova pentru activitatea în Republica Moldova, cu excepția deducerilor și scutirilor la care au dreptul.

Astfel, este important de remarcat că atunci când organizația-gazdă restituie/compensează voluntarului cheltuieli efectiv suportate pentru desfășurarea activității de voluntariat și acestea sunt justificate documentar, respectivele sume au, prin natura lor economică, caracter de restituire a unor cheltuieli, și nu de remunerare a voluntarului.

Prin urmare, este discutabilă necesitatea calificării lor exprese drept „venituri neimpozabile", în condițiile în care nu reprezintă, în esență, un câștig patrimonial al voluntarului.

6. **Amendamentul AC nr. 91 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, punctul 7, prin care se propune menținerea scutirii de impozit pe venit aferent veniturilor obținute sub formă de royalty de către persoanele fizice în vârstă de 60 de ani și mai mult care sunt din domeniul literaturii, artei și științei (art. 20 lit.z^{11}), *nu se susține.*

Deși protecția socială a persoanelor vârstnice reprezintă un obiectiv legitim de politică publică, vârsta contribuabilului nu constituie, în sine, un criteriu suficient pentru acordarea unei scutiri fiscale asupra veniturilor provenite din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală.

Veniturile din royalty au natura unor venituri obținute din exploatarea unei proprietăți intelectuale și pot varia semnificativ ca valoare, astfel încât aplicarea unei scutiri generale poate conduce la situații în care contribuabilii cu o capacitate contributivă ridicată beneficiază de un tratament fiscal preferențial.

Totodată, menținerea facilității poate genera diferențe de tratament între contribuabili care obțin venituri similare, diferența fiind determinată exclusiv de vârstă. În cazul în care obiectivul este protejarea persoanelor vârstnice cu venituri reduse, considerăm mai adecvată utilizarea unor măsuri sociale sau fiscale țintite în funcție de nivelul venitului și de situația economică a beneficiarului, decât acordarea unei scutiri generale pentru toate veniturile din royalty obținute după împlinirea vârstei de 60 de ani.

7. **Amendamentul IC nr. 99 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 7 al proiectului de lege, prin care se propune abrogarea scutirii de impozit pe venit asupra drepturilor acordate în cadrul *stock option plan*, precum și abrogarea scutirii de la impozit pe venit la momentul exercitării drepturilor acordate (art. 20 lit.z^{22}), *se susține parțial*, prin excluderea din proiect a propunerii de completare a art. 20 lit.z^{22}).

În partea ce vizează scutirea de plată a impozitului la momentul acordării drepturilor în cadrul *stock option plan*, este de menționat că acordarea opțiunii nu generează, prin ea însăși, un avantaj economic cert și efectiv disponibil salariatului. Valoarea economică a dreptului este incertă până la exercitarea opțiunii, aceasta putând să nu fie exercitată. Impozitarea la momentul acordării ar putea conduce la impozitarea unui avantaj economic potențial, fără existența unui flux financiar sau a unui câștig efectiv realizat de beneficiar.

În acest sens, tratamentul fiscal ar trebui să fie corelat cu momentul în care avantajul economic devine efectiv și poate fi determinat în mod obiectiv, asigurând totodată un mecanism care să permită impozitarea ulterioară a câștigului realizat. Prin urmare, impozitarea trebuie să urmărească momentele efective de realizare a avantajului economic, nu simpla acordare a unei opțiuni.

8. **Amendamentul PB nr. 17/09-05 din 17 septembrie 2026** cu privire la art. III pct. 7 în partea ce vizează completarea articolului 20 din Codul fiscal prin stabilirea sumei de 200 000 de lei din venitul de vânzări anual, pentru o perioadă de trei ani, din activitatea de comercializare a propriei producții agricole, procesate, prelucrate, care este produsă începând cu anul 2027 de către gospodăriile țărănești (art. 20 lit. z^{24}) drept sursă de venit neimpozabilă *nu se susține.*

Instituirea unei scutiri de impozit pe venit riscă să creeze un regim fiscal preferențial și să distorsioneze concurența între operatorii economici care desfășoară activități economice similare.

Mai mult decât atât, extinderea facilității asupra producției procesate sau prelucrate poate genera dificultăți de delimitare și control fiscal și poate stimula fragmentarea activității economice pentru valorificarea repetată a plafonului neimpozabil. În aceste condiții, oportunitatea facilității trebuie evaluată inclusiv prin prisma impactului bugetar, a neutralității fiscale și a riscului de optimizare prin divizarea activității.

9. **Amendamentul IC nr. 98 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 8, prin care se propune completarea art. 24 din Codul fiscal cu alineatul (28) în vederea acordării agenților economici a dreptului de a deduce cheltuieli suportate pentru plățile efectuate în folosul salariaților în scopul compensării costurilor aferente activității acestora în regim de muncă la distanță, *nu se susține*, în contextul în care introducerea unei deduceri distincte poate genera dificultăți în delimitarea cheltuielilor efective aferente activității profesionale de cheltuielile cu

caracter personal sau mixt ale salariatului. În lipsa unor criterii și limite clare privind natura acestora, aplicarea normei poate conduce la practici neuniforme și la diminuarea nejustificată a bazei impozabile.

Or, în cazul unor cheltuieli comune, precum energia electrică, încălzirea, serviciile de internet, telefonia sau utilizarea spațiului locativ, delimitarea componentei profesionale de cea personală poate fi dificilă și poate genera practici discreționare de deducere.

10. **Amendamentul CC nr. 81 din 15 septembrie 2026 și Amendamentul AC nr. 89 din 17 septembrie 2026,** referitor la art. III pct. 9 subpct. 9.2, ce vizează majorarea scutirii personale majore prevăzute la art. 33 alin. (2), *se susțin*, *prin majorarea valorii scutirii* de la 34 620 de lei la 46 680 de lei.

11. **Amendamentul LI nr. 01/17 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, privind completarea proiectului de lege cu norme ce vizează majorarea scutirii majore pentru soț/soție și majorarea scutirii pentru persoane întreținute (copii) și scutirii majore pentru copii, *se susține parțial*, prin majorarea scutirii pentru copii de la 9 900 de lei la 11 040 de lei.

12. **Amendamentul LA nr. 27/03-13 din 18 septembrie 2026** și **Amendamentul AC nr. 90 din 17 septembrie 2026,** privind ajustarea cuantumului scutirilor prevăzute la art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (4) și art. 35 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, *se susțin parțial*, prin majorarea scutirii pentru copii de la 9 900 de lei la 11 040 de lei.

13. **Amendamentul VO nr. 02/70 din 18 septembrie 2026** privind majorarea cuantumului scutirii personale majore și scutirii pentru persoanele întreținute, *se susține parțial*, prin majorarea scutirii personale majore prevăzute la art. 33 alin. (2) de la 34 620 de lei la 46 680 de lei și majorarea scutirii pentru copii de la 9 900 de lei la 11 040 de lei.

14. **Amendamentul MP nr. 30/03-123 din 15 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 10, ce vizează extinderea spectrului de cheltuieli deductibile prevăzute la art. 35^2 alin. (6) din Codul fiscal nr. 1163/1997, cu cheltuielile suportate de către persoane fizice pentru procurarea bunurilor și achitarea serviciilor destinate practicării activităților sportive, *se susține parțial*, prin acordarea dreptului la deducerea cheltuielilor pentru serviciile destinate practicării activităților sportive.

15. **Amendamentul AUA nr. 38 din 16 septembrie 2026 și Amendamentul IC nr. 103 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 11.2, ce vizează examinarea oportunității abrogării reducerii de 50 % pentru impozitarea creșterii de capital, *nu se susţin*, în contextul în care impozitarea creșterii de capital la cota generală a impozitului pe venit urmărește asigurarea unui tratament fiscal uniform pentru diferite forme de venit obținute de persoane fizice. Menținerea unei cote reduse pentru creșterea de capital ar crea în continuare un tratament fiscal preferențial față de alte venituri investiționale, fără ca existența unei asemenea diferențieri să fie în mod necesar justificată prin natura venitului sau printr-un obiectiv economic distinct.

Totodată, aplicarea cotei generale contribuie la simplificarea regimului de impozitare și la reducerea diferențierilor între categoriile de venit. Un sistem fiscal cu reguli mai uniforme este mai ușor de înțeles și aplicat de contribuabili și, concomitent, permite o administrare și un control fiscal mai eficient.

Suplimentar, menționăm că, la înstrăinarea locuinței de bază sau unui mijloc de transport care se află în proprietate mai mult de trei ani, creșterea de capital, în continuare, rămâne neimpozabilă.

16. **Amendamentul GC nr. 022 din 18 septembrie 2026,** referitor la art. III pct. 13, prin care se propune completarea Codului fiscal cu un articol care va reglementa scutirea de plată a impozitului pe venit pentru grădinile zoologice, grădinile botanice, parcurile dendrologice și rezervațiile naturale, *nu se susţine*, în contextul în care instituțiile/organizațiile respective având în vedere statutul deținut de entități de drept public sau de instituții de utilitate publică, sunt deja scutite de impozit pe venit prin prisma art. 51 din Codul fiscal.

17. **Amendamentul LI nr. 01/14 din 17 septembrie 2026,** cu referire la excluderea punctelor 13 și 14 de la art. III din proiectul de lege și, respectiv, menținerea scutirii de plată a impozitului pe venit pentru instituțiile de învățământ privat, *nu se susţine.*

Importanța educației pentru dezvoltarea capitalului uman și rolul complementar al sectorului privat față de sistemul public nu justifică, în sine, aplicarea unui regim de scutire de la impozitul pe venit. Instituțiile private de învățământ desfășoară, în anumite cazuri, activități economice generatoare de profituri, iar acordarea unei scutiri generale poate crea diferențe de tratament față de alți furnizori de servicii care desfășoară activități similare.

În cazul organizațiilor necomerciale, statutul juridic nu ar trebui să constituie singurul criteriu pentru acordarea facilității, fiind necesară analiza naturii veniturilor și a destinației acestora.

Totodată, argumentul potrivit căruia orice cost fiscal suplimentar va fi transferat integral către beneficiari nu poate fi considerat valabil, întrucât nivelul taxelor de studii este determinat de ansamblul condițiilor economice și concurențiale de pe piață.

18. **Amendamentul II nr. 01/03-133 din 18 septembrie 2026**, cu referire la art. III pct. 15 din proiectul de lege aferent menținerii regimului fiscal actual aplicat asociațiilor de economii și împrumut, *nu se susține*, în contextul în care forma juridică și caracterul mutual al asociațiilor de economii și împrumut nu trebuie să conducă, în sine, la excluderea de la impozitare a unei activități economice generatoare de venit. În condițiile în care asociațiile de economii și împrumut desfășoară activități financiare și concurează, cel puțin pentru anumite servicii, cu alte entități din sectorul financiar, menținerea unui tratament fiscal preferențial poate afecta neutralitatea fiscală și condițiile concurențiale. Prin urmare, impozitarea asociațiilor de economii și împrumut reprezintă o măsură de aliniere a tratamentului fiscal la realitatea economică a activității desfășurate.

19. **Amendamentul OU nr. 54 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, pct. 15, prin care se propune păstrarea regimului actual de scutire de plată a impozitului pe venit pentru organizațiile sindicale și patronale, *se susține parțial*, prin reglementarea scutirii de plată a impozitului pe venit aferent veniturilor generate și folosite doar în scopurile statutare ale organizațiilor respective, prin reglementarea la art. 52 din Codul fiscal.

20. **Amendamentul PB nr. 17/09-03 din 17 septembrie 2026** referitor la art. III, prin care se propune completarea proiectului de lege cu art. 53^4, ce vizează acordarea scutirii de plată a impozitului pe venit pentru întreprinderile agroalimentare integrate vertical, cu ciclu complet de producere, *nu se susține.*

Propunerea, inclusiv argumentarea autorului, nu definește noțiunea de „întreprindere agroalimentară integrată vertical, cu ciclu complet de producere”, și nu prevede criterii obiective și cuantificabile privind gradul de integrare a activităților economice (producere, procesare, comercializare), inclusiv aspecte precum utilizarea materiei prime proprii, ponderea acesteia, activitățile minime obligatorii sau tipurile de întreprinderi eligibile, ceea ce poate genera dificultăți semnificative în aplicarea prevederilor fiscale propuse.

Totodată, propunerea nu conține prevederi privind perioada aplicării regimului facilitar, plafonul veniturilor, criterii de eligibilitate și mecanisme de verificare.

De asemenea, nu sunt clare mecanisme sau condiții care să asigure că economiile rezultate din scutirea de impozit pe venit vor fi reinvestite în modernizarea, extinderea sau tehnologizarea capacităților de producere și procesare. În aceste condiții, nu poate fi asigurată corelarea dintre beneficiul fiscal acordat și atingerea obiectivelor declarate ale inițiativei legislative.

Or, în lipsa unor reguli clare pentru contribuabilii care desfășoară activități mixte, pot fi create dificultăți în administrarea fiscală, în ceea ce privește delimitarea bazei impozabile, alocarea veniturilor/cheltuielilor pe activități, efectuarea controlului fiscal, precum și existența litigiilor.

Suplimentar, este de menționat că cadrul normativ actual prevede pârghii pentru susținerea agenților economici și atragerea investițiilor. Una dintre măsuri este acordarea dreptului de amânare a achitării impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător până la momentul distribuirii dividendelor, inclusiv sub formă de acțiuni sau cote-părți, aferent profiturilor obținute în perioadele fiscale 2023-2026, mecanismul respectiv fiind propus spre extindere până la 2029 inclusiv (art. 87 alin. (1^1) din Codul fiscal).

21. **Amendamentul IC nr. 97 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, pct. 16, în partea ce ține de completarea proiectului de lege cu un punct nou care va reglementa că în obiectul impunerii pentru întreprinderile mici și mijlocii (art. 54^2 din Codul fiscal) nu se includ veniturile obținute din înstrăinarea mijloacelor fixe deținute de contribuabil pe o perioadă de cel puțin trei ani consecutivi, *nu se susține.*

Având în vedere caracterul deja preferențial al regimului fiscal aplicabil întreprinderilor mici și mijlocii, nu se consideră oportună instituirea unei noi facilități. Regimul SIMM este conceput ca un mecanism fiscal simplificat și favorabil contribuabililor eligibili, iar extinderea suplimentară a excepțiilor de la impozitare ar putea conduce la cumularea avantajelor fiscale și la diminuarea bazei impozabile.

Totodată, propunerea reprezintă o derogare de la principiul general potrivit căruia obiectul impunerii în cadrul regimului SIMM îl constituie venitul determinat conform contabilității financiare și ar introduce un tratament fiscal preferențial condiționat exclusiv de perioada de deținere a activului.

La fel, aplicarea criteriului de trei ani poate genera stimulente pentru amânarea tranzacțiilor în scop fiscal, precum și dificultăți suplimentare de administrare și control. În lipsa unei justificări economice clare și a unei evaluări a impactului bugetar, menținerea regimului general de impozitare a veniturilor rezultate din înstrăinarea mijloacelor fixe asigură un tratament fiscal uniform și reduce riscurile de optimizare fiscală.

22. **Amendamentul VO nr. 02/66 din 18 septembrie 2026, cu referire la** art. III pct. 24.1, în partea ce ține de menținerea cotei de 6 % asupra mijloacelor bănești donate persoanelor fizice care nu desfășoară activitate de întreprinzător, *nu se susține.*

Modificarea propusă la art. 90^1 vizează strict tranzacțiile efectuate între persoana juridică și persoana fizică. Astfel, impozitarea donațiilor efectuate de către persoanele juridice sub formă de mijloace financiare are scopul de a preveni substituirea veniturilor salariale sau a altor venituri impozabile. Or, acordarea unor mijloace bănești unei persoane fizice sub forma donației poate, în anumite situații, reprezenta o alternativă la acordarea unui venit impozabil, în special atunci când există relații specifice între beneficiar și agentul economic.

Respectiv, stabilirea unui regim de impozitare general asigură un tratament fiscal uniform și echitabil pentru diferite forme de venit și reduce riscul utilizării donațiilor drept un instrument de optimizare a sarcinii fiscale.

Totodată, este de menționat că patrimoniul primit de către persoanele fizice cetățeni ai Republicii Moldova cu titlu de donație, cu excepția celor prevăzute la art. 90^1 alin. (3^1), rămâne neimpozabil în conformitate cu prevederile art. 20 lit. i) din Codul fiscal.

23. **Amendamentul PB nr. 17/06-09 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, la pct. 24, ce propune completarea cu un subpunct nou care prevede excluderea alin. (3^7) de la art. 90^1 din Codul fiscal nr. 1163/1997, *nu se susține.* Potrivit art. 14 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, pentru persoanele fizice care nu desfășoară activitate de întreprinzător, obiect al impunerii cu impozitul pe venit îl constituie venitul obținut din orice surse aflate în Republica Moldova, precum și în afara Republicii Moldova, cu excepția deducerilor și scutirilor la care acestea au dreptul.

Totodată, art. 18 din Cod stabilește veniturile obținute sub formă de dobânzi drept venituri care urmează a fi impozitate în modul general stabilit, fiind aplicată cota impozitului pe venit în mărimea de 12 %, conform art. 89 din Codul fiscal.

Astfel, prin abrogarea alineatului (3^7) din art. 90^1 din Codul fiscal, veniturile obținute de către persoanele fizice sub formă de dobânzi de la băncile, asociațiile de economii și împrumut, furnizorii de servicii de finanțare participativă, precum și de la emitenții de titluri de creanță și obligațiuni, vor fi impozitate la cota generală.

Prin urmare, menținerea cotei impozitului pe venit în mărimea de 6 % asupra veniturilor persoanelor fizice ar asigura aplicarea unei sarcini fiscale identice celei aplicate actualmente asupra veniturilor investiționale respective.

24. **Amendamentul VO nr. 02/69 din 18 septembrie 2026** privind art. III din proiectul de lege, în partea ce ține de modificarea conceptului de taxă de viciu, prin extinderea acesteia și asupra băuturilor alcoolice și produselor de tutun, *nu se susține.*

Băuturile alcoolice și produsele din tutun sunt deja impozitate prin accize, iar acciza are inclusiv rolul de a reflecta efectele negative asociate consumului anumitor produse.

Instituirea unei sarcini fiscale suplimentare necesită o delimitare clară între obiectivele accizei și cele ale taxei de viciu, precum și o evaluare a impactului asupra prețurilor, consumului, producătorilor și riscurilor asociate pieței ilicite. În lipsa unei asemenea fundamentări, extinderea taxei poate conduce la suprapunerea instrumentelor fiscale, creșterea sarcinii fiscale asupra consumatorilor și apariția unor riscuri suplimentare pentru conformarea fiscală și competitivitatea producătorilor.

25. **Amendamentul VO nr. 02/71 din 18 septembrie 2026 și Amendamentul OU nr. 53 din 17 septembrie 2026** privind menținerea cotei reduse a TVA de 8 % pentru sectorul HoReCa *nu se susțin*, întrucât măsura de majorare a cotei TVA de la 8 % la 12 % este necesară pentru asigurarea echilibrului între necesitatea consolidării veniturilor bugetare și susținerea sectorului respectiv. Măsura reprezintă o abordare echilibrată, dat fiind faptul că nu presupune trecerea imediată a sectorului la cota standard de 20 %, oferind astfel agenților economici posibilitatea de a se adapta gradual la modificarea regimului fiscal.

În același timp, cota redusă de TVA de 8 % urmează să fie concentrată asupra produselor esențiale și social importante, al căror consum are o pondere semnificativă în cheltuielile gospodăriilor cu venituri mici. Serviciile HoReCa, deși reprezintă o componentă importantă a economiei, nu pot fi asimilate consumului de strictă necesitate. Prin urmare, aplicarea unei cote de 12 % permite păstrarea unui anumit nivel de sprijin fiscal pentru sector, fără a extinde în mod nejustificat facilitatea fiscală destinată produselor de bază. Totodată, majorarea cotei TVA va contribui la creșterea veniturilor bugetare, care vor putea fi utilizate pentru finanțarea programelor sociale, dezvoltarea infrastructurii, susținerea investițiilor și finanțarea altor priorități publice, și nu în ultimul rând la dezvoltarea programelor pentru finanțarea sectorului HoReCa.

26. **Amendamentul SI nr. 37 din 16 septembrie 2026** și **Amendamentul OU nr. 55 din 17 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 30, ce vizează menținerea cotei reduse a TVA de 8 % pentru produsele agricole *nu se susțin.* Majorarea cotei TVA de la 8 % la 12 % pentru majoritatea produselor agricole urmărește o delimitare mai clară între produsele destinate consumului alimentar de bază și celelalte categorii de bunuri agricole. Menținerea unei cote reduse pentru o categorie largă de produse creează diferențieri fiscale semnificative între bunuri și poate conduce la extinderea facilității dincolo de obiectivul inițial de protecție a consumului esențial.

Prin urmare, diferențierea cotelor de 8 % pentru produsele alimentare de primă necesitate și 12 % pentru celelalte produse agricole permite orientarea țintită a facilității fiscale către consumul esențial, concomitent cu reducerea graduală a tratamentului fiscal preferențial pentru bunurile care nu prezintă același caracter de necesitate. Această abordare contribuie, totodată, la simplificarea și eficientizarea sistemului de administrare a TVA, la diminuarea distorsiunilor fiscale și la asigurarea unui echilibru între obiectivul de protecție socială și necesitatea consolidării veniturilor bugetare.

27. **Amendamentul LI nr. 01/16 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 30, ce vizează aplicarea cotei reduse a TVA de 12 % la zahărul din sfeclă de zahăr, produs, importat și/sau livrat pe teritoriul Republicii Moldova, *nu se susține*. Stabilirea unei cote reduse a TVA pentru zahărul din sfecla de zahăr, în primul rând, nu garantează menținerea capacității de producție și competitivitatea producătorilor pe piață. Competitivitatea industriei zahărului este determinată de mai mulți factori, cum ar fi costul materiei prime, costurile logistice etc.

Totodată, asigurarea consumului intern din producția autohtonă, precum și menținerea și crearea locurilor de muncă nu depind exclusiv de cota TVA. Aceste obiective pot fi susținute prin măsuri țintite asupra productivității și dezvoltării sectorului, prin acordarea de finanțări directe din partea statului, fără a utiliza un instrument fiscal de reducere a cotei TVA.

Subsidiar, zahărul nu poate fi asimilat în mod automat produselor alimentare de strictă necesitate, în aceeași măsură ca pâinea, laptele sau alte produse de bază, care urmează a fi impozitate la cota redusă a TVA de 8 %. Menținerea unei cote reduse de TVA pentru zahăr reprezintă, în esență, un stimulent fiscal acordat consumului unui produs care, în cazul unui consum excesiv, poate contribui la apariția unor probleme de sănătate.

Or, majorarea cotei TVA ar permite, astfel, alinierea politicii fiscale la obiectivele de sănătate publică, fără a institui o interdicție sau o restricție privind comercializarea produsului.

28. **Amendamentul CV nr. 16 din 16 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 30, art. 96 alin. (2) pct. 2) din proiectul de lege, ce propune completarea acestuia cu lit. î), și anume aplicarea TVA de 8 % pentru anumite culturi cerealiere, tehnice și oleaginoase în formă naturală, *se susține parțial*, prin menținerea cotei reduse de 8 % până la 1 ianuarie 2028 pentru grâu, porumb și floarea-soarelui, concomitent cu instituirea mecanismului de taxare inversă.

Suplimentar, menționăm că susținerea producătorilor agricoli urmează a fi efectuată prin mecanisme bine țintite, altele decât cele de natură fiscală, iar încasările în urma a majorării cotei TVA urmează a fi redirecționate asupra susținerii dezvoltării sectorului respectiv.

29. **Amendamentul CV nr. 15 din 16 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 30, art. 96, prin care se propune excluderea lit. d) de la alin. (2) pct. 1) concomitent cu completarea alin. (2), pct. 2) lit. f) cu aceleași prevederi și anume aplicarea cotei reduse a TVA de 8 % și nu de 12 %, cum este propus în proiectul de lege pentru gutui și coacăze, *nu se susține* în contextul în care diferențierea cotelor urmărește direcționarea stimulentelor fiscale către produsele de consum larg, evitând extinderea cotei reduse asupra tuturor produselor horticole. Aplicarea cotei reduse a TVA pentru gutui și coacăze păstrează totodată un tratament fiscal preferențial față de cota standard, fără a acorda aceleași stimulente fiscale unor produse cu o pondere mai redusă în consumul curent.

30. **Amendamentul IS nr. 57 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 30, ce vizează aplicarea scutirii de TVA fără drept de deducere pentru produsele igienice pentru femei, *nu se susține,* în contextul în care extinderea și dezvoltarea programelor de protejare a sănătății publice, precum și a altor programe menite să asigure accesibilitatea populației la produse indispensabile de igienă, urmează a fi realizate prin alte instrumente de politică publică decât cele de natură fiscală, inclusiv prin mecanisme de subvenționare directă sau acordarea de suport financiar țintit din partea statului.

Subsidiar, menționăm că practica Uniunii Europene, inclusiv prin prisma Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, stabilește o cotă redusă a TVA pentru produsele igienice pentru femei, practică care este prevăzută și în Republica Moldova, și anume stabilirea cotei reduse a TVA de 8 % pentru produsele respective.

31. **Amendamentul VO2 nr. 60 din 16 septembrie 2026** privind art. III pct. 30 din proiectul de lege în partea ce ține de aplicarea în continuare a cotei reduse a TVA de 8 % pentru un spectru de produse agricole cum ar fi producția din zootehnie în formă naturală, masă vie, fitotehnie și horticultură, în formă naturală produsă și/sau livrată pe teritoriul Republicii Moldova, fructe proaspete, precum și pentru sectorul HoReCa, *se susține parțial,* prin menținerea cotei reduse de 8 % până la 1 ianuarie 2028 pentru grâu, porumb și floarea-soarelui, concomitent cu instituirea mecanismului de taxare inversă.

Suplimentar, menționăm că susținerea producătorilor agricoli urmează a fi efectuată prin mecanisme bine țintite, altele decât cele de natură fiscală, iar încasările în urma majorării cotei TVA urmează a fi redirecționate asupra susținerii dezvoltării sectorului respectiv.

32. **Amendamentul AO nr. 05/03-149 din 6 octombrie 2026** privind art. III pct. 30 din proiectul de lege, ce propune excluderea lit. h) din pct. 2) alin. (2) al art. 96 ce vizează aplicarea cotei reduse a TVA de 8 % la carne și organe comestibile, proaspete, refrigerate sau congelate de cocoși și de găini din specia *Gallus domesticus*, *se susține.*

33. **Amendamentul VO2 nr. 61 din 16 septembrie 2026,** referitor la art. III pct. 30 din proiectul de lege privind neaplicarea TVA pentru produsele social importante fabricate de către producătorii autohtoni, *nu se susține*.

Acordarea facilității în funcție de calitatea de producător autohton creează un tratament fiscal diferit pentru produse identice, după cine le fabrică. Aceasta contravine principiului tratamentului național din regulile Organizației Mondiale a Comerțului și angajamentelor asumate prin Acordul de Asociere cu Uniunea Europeană. Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun de TVA leagă

facilitățile de natura bunului sau a operațiunii, nu de statutul ori de rezidența producătorului.

34. **Amendamentul CC nr. 80 din 15 septembrie 2026 și Amendamentul VO nr. 02/67 din 18 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 31, prin care se propune substituirea cifrelor „150” cu cifrele „250” la articolul 96 alineatul (2) subpunctul 2) litera d), **Amendamentul OU nr. 52 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 31 referitor la modificarea art. 96 alin. (2) subpct. 2) litera d), sintagma „150 m³” se substituie cu sintagma „200 m³”, precum și **Amendamentul AC nr. 92 din 17 septembrie 2026,** cu referire la propunerea de la art. III pct. 31, ce vizează completarea art. 96 alin. (2) subpct. 2) lit. d) din Codul fiscal cu textul: „Cota redusă a TVA de 8 % se aplică, fără limită de volum, și gazelor naturale livrate pentru punctele de consum aferente centrelor de plasament și centrelor de zi care prestează servicii sociale acreditate în condițiile Legii nr. 129/2012 privind acreditarea prestatorilor de servicii sociale.”, *nu se susţin.*

Propunerile de majorare a plafonului de consum pentru care se aplică cota redusă a TVA de 8 % trebuie analizate prin prisma obiectivului și a mecanismului de funcționare a facilității fiscale. Stabilirea unui plafon de consum nu are drept scop compensarea integrală a cheltuielilor suportate de fiecare consumator și nici asigurarea aplicării cotei reduse pentru întregul consum efectiv al gospodăriei.

Plafonul reprezintă un mecanism de direcționare și limitare a facilității fiscale către consumul considerat esențial, în condițiile în care o cotă redusă de TVA constituie, prin natura sa, o intervenție fiscală cu impact direct asupra veniturilor bugetului public.

De asemenea, un plafon mai ridicat poate reduce caracterul țintit al măsurii, întrucât gospodăriile cu un consum mai mare nu sunt în mod obligatoriu și gospodăriile cu venituri mai mici. Consumul de gaze este influențat de o serie de factori, precum suprafața locuinței, nivelul de izolare termică, eficiența echipamentelor, numărul de persoane, temperatura menținută în locuință și utilizarea gazului pentru prepararea apei calde. Prin urmare, volumul consumului nu reprezintă în sine un indicator suficient pentru determinarea necesității sociale a unei facilități fiscale.

În acest context, eventualele situații particulare – familii numeroase, locuințe cu suprafață mare sau imobile în care gazul natural este utilizat atât pentru încălzire, cât și pentru prepararea apei calde – pot fi abordate prin măsuri compensatorii țintite, fără a extinde în mod general facilitatea TVA pentru toate categoriile de consumatori.

Subsidiar, aplicarea cotei reduse a TVA aferente gazelor naturale livrate pentru punctele de consum aferente centrelor de plasament și centrelor de zi care prestează servicii sociale acreditate în condițiile Legii nr. 129/2012 privind acreditarea prestatorilor de servicii sociale, presupune încălcarea principiului

echității fiscale care urmărește tratarea egală a persoanelor fizice și juridice care activează în condiții similare, în vederea asigurării unei sarcini fiscale egale.

35. **Amendamentul PB nr. 17/09-05 din 17 septembrie 2026** la art. III, completarea cu pct. 34.3 și cu pct. 93, prin care se propune instituirea în Codul fiscal a dreptului întreprinderilor agroalimentare de a beneficia de restituirea TVA și accizei pentru motorina achiziționată *nu se susține*, în contextul în care Guvernul urmează să intervină cu instrumente pentru susținerea sectorului agricol în contextul crizei energetice, prin intermediul Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură.

36. **Amendamentul AG nr. 10 din 16 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 36, subpct. 36.1.3, prin care se propune aplicarea în continuare a scutirii de TVA fără drept de deducere pentru producția de cărți și publicații periodice *nu se susține*, în contextul în care proiectul de lege prevede concomitent completarea art. 104 din Codul fiscal cu litera j) în partea ce ține de aplicarea scutirii de TVA cu drept de deducere pentru producția de carte și publicațiile periodice și serviciile de publicare aferente acestora.

37. **Amendamentul MP nr. 30/03-123 din 15 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 36, subpct. 36.1.4 și art. XVI pct. 16 subpct. 16.2 ce vizează extinderea spectrului de mărfuri destinate desfășurării activităților sportive scutite de TVA și de taxă vamală, *se susține.*

38. **Amendamentul PB nr. 17/09-04 din 17 septembrie 2026** la art. III pct. 36, cu privire la instituirea unei facilități fiscale la importul mijloacelor fixe destinate producției sau serviciilor, aplicabilă în primul an de activitate al întreprinderilor micro, mici și mijlocii, întreprinderilor individuale și gospodăriilor țărănești *nu se susține*.

Susținerea întreprinderilor micro, mici și mijlocii, a întreprinderilor individuale și a gospodăriilor țărănești aflate în primul an de activitate urmează a fi realizată prin instrumente de sprijin țintite, altele decât acordarea facilităților fiscale și vamale aferente TVA, inclusiv prin accesarea programelor de finanțare și dezvoltare antreprenorială implementate de Organizația pentru Dezvoltarea Antreprenoriatului.

Totodată, unul dintre obiectivele de bază ale politicii Guvernului îl constituie reducerea graduală a facilităților fiscale și vamale și reorientarea sprijinului acordat către mecanisme de susținere directă și țintită din partea statului. O asemenea abordare permite direcționarea mai eficientă a resurselor publice către beneficiarii care necesită efectiv sprijin, concomitent cu menținerea sustenabilității finanțelor publice și a predictibilității politicii fiscale.

39. **Amendamentul GC nr. 016 din 18 septembrie 2026, Amendamentul VO nr. 02/68 din 18 septembrie 2026 și Amendamentul LA nr. 28/03-136 din 18 septembrie 2026** privind excluderea pct. 36.2 din proiectul de lege referitor la abrogarea prevederilor art. 103 alin. (9^2) din Codul fiscal, *se susțin*.

40. **Amendamentul GC nr. 017 din 18 septembrie 2026** în partea ce ține de menținerea redacției art. 103 alin. (9^9) aferent scutirii de TVA fără drept de deducere a obiectelor de cult *nu se susține*, în contextul în care unul dintre obiectivele de bază ale politicii Guvernului îl constituie reducerea graduală a facilităților fiscale și vamale.

Totodată, având în vedere gradul redus de utilizare a facilității fiscale respective și necesitatea eficientizării sistemului de facilități fiscale și vamale, se consideră oportună abrogarea acesteia, întrucât menținerea unei facilități fiscale neutilizate nu se justifică din perspectiva obiectivelor politicii fiscale.

41. **Amendamentul CC nr. 80 din 15 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 37 subpct. 37.1, prin care se propune substituirea cifrelor „100” cu cifrele „200”, la articolul 104 litera b), **Amendamentul OU nr. 51 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 37 subpct. 37.1, referitor la modificarea art. 104 lit. b) din Codul fiscal nr. 1163/1997, privind majorarea plafonului lunar pentru livrarea de energie electrică cu facilități fiscale de la 100 kWh la 200 kWh, **Amendamentul LI nr. 01/18 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 37, lit. b) din subpunctul 37.1 va avea următorul cuprins: „b) la livrarea energiei electrice în limita a 100 kWh pentru fiecare lună, pentru fiecare punct de consum și în limita a 200 kWh pentru fiecare lună, pentru fiecare punct de consum din locuințele în care tipul principal de energie folosit pentru gătit constituie energia electrică, precum și la livrarea energiei termice, a apei calde și la prestarea serviciilor de alimentare cu apă și de canalizare, aferente bunurilor cu destinație locativă, inclusiv caselor de vacanță, indiferent de subiectul în a cărui gestiune se află acestea.”, **Amendamentul VO2 nr. 62 din 16 septembrie 2026** privind art. III pct. 37.1 în partea ce ține de substituirea cifrelor „100” cu cifrele „250”, și completarea cu o prevedere privind stabilirea unei limite scutite de TVA cu drept de deducere a consumului de 450 kWh pentru familiile cu cinci și mai mulți membri și **Amendamentul AC nr. 92 din 17 septembrie 2026,** cu referire la propunerea de la art. III pct. 37.1, art. 104 lit. b) din Codul fiscal nr. 1163/1997 se completează cu următorul text: „Limita de 100 kWh lunar nu se aplică energiei electrice livrate pentru punctele de consum aferente centrelor de plasament și centrelor de zi care prestează servicii sociale acreditate în condițiile Legii nr. 129/2012.”, *se susțin parțial*, prin majorarea plafonului de la 100 kWh până la 150 kWh pentru fiecare lună.

42. **Amendamentul LNO 19 nr. 3-132 din 18 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 37, privind modificarea art. 104 din Codul fiscal nr. 1163/1997, astfel, subpct. 37.2 lit. j) urmând a fi expusă într-o nouă redacție, cu includerea serviciilor de editare, a drepturilor de autor și a drepturilor conexe în categoria livrări scutite de TVA cu drept de deducere, *se susține.*

43. **Amendamentul IC nr. 96 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 38 se completează cu un amendament ce vizează art. 108 din Codul fiscal aferent determinării datei apariției obligației fiscale privind TVA pentru plățile efectuate în avans, *nu se susține*.

În cazul plăților în avans, există deja o operațiune economică determinată sau determinabilă, în cadrul căreia beneficiarul efectuează o plată în contul unei livrări viitoare, iar suma achitată reprezintă contravaloarea totală sau parțială a bunurilor ori serviciilor care urmează a fi furnizate. Astfel, avansul nu constituie o operațiune economică independentă și lipsită de legătură cu livrarea ulterioară, ci este parte componentă a relației economice dintre furnizor și beneficiar.

Totodată, aplicarea TVA asupra avansului nu presupune, în mod automat, că agentul economic suportă din surse proprii sarcina fiscală aferentă. TVA este un impozit indirect, inclus în circuitul economic al operațiunii, iar în cazul încasării unui avans suma aferentă TVA este determinată din valoarea încasată. Prin urmare, afirmația potrivit căreia agentul economic este obligat să finanțeze temporar bugetul din mijloace financiare proprii trebuie analizată în raport cu particularitățile concrete ale tranzacției și nu poate constitui un argument general pentru excluderea avansurilor de la exigibilitatea TVA.

Subsidiar, practica Uniunii Europene în partea ce ține de prevederile Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, pe care Republica Moldova are obligația de a o transpune, prevede că atunci când plata este efectuată înainte de livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor, TVA devine exigibilă la momentul încasării plății și la suma încasată. Prin urmare, modificarea conceptului privind data apariției obligației fiscale privind avansurile ar reprezenta o modificare care contravine principiilor TVA stabilite la nivelul acquis-ului comunitar.

44. **Amendamentul AG nr. 11 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 40, modificarea alin. (1) de la art. 118^3 regimul special pentru vânzarea la distanță de mărfuri importate, și anume stabilirea unui plafon neimpozabil în mărime de 50 de euro pentru trimiterile poștale *nu se susține*, în contextul în care stabilirea unor praguri diferențiate ar conduce la fragmentarea artificială a trimiterilor și la divizarea bunurilor în mai multe loturi pentru încadrarea în limita neimpozabilă concomitent cu sporirea complexității administrative, prin necesitatea verificării suplimentare a valorii trimiterilor poștale respective.

Totodată, este de menționat că implementarea mecanismului de impozitare cu TVA a trimiterilor poștale de la 0 lei are drept scop protejarea producătorilor

autohtoni și sporirea consumului produselor locale, precum și eliminarea tratamentului fiscal preferențial al importurilor de mică valoare, restabilirea neutralității TVA în raport cu comerțul intern și creșterea sustenabilă a veniturilor bugetare.

45. **Amendamentul PB nr. 17/09-06 din 17 septembrie 2026** referitor la art. III, prin care se propune completarea proiectului de lege cu pct. 93 privind restituirea integrală și obligatorie a TVA acumulate în cont pe o perioadă de trei ani și mai mult, precum și micșorarea termenului prevăzut pentru efectuarea restituirii *nu se susține,* în contextul în care la momentul actual se propune modificarea Hotărârii Guvernului nr. 93/2013 pentru aprobarea Regulamentului privind restituirea taxei pe valoarea adăugată, în partea ce ține de acordarea dreptului la restituirea sumei TVA în mărime de 100 % din totalul sumelor TVA achitate sau care urmează a fi achitate de cumpărători pentru valorile materiale, serviciile livrate acestora documentate prin: SIA „e-Factura" și bonurile de casă emise de echipamentele de casă și control conectate la Sistemul „Monitorizarea electronică a vânzărilor", pentru care nu au fost emise facturi fiscale prin SIA „e-Factura".

Totodată, la etapa actuală instituirea unui mecanism accelerat de restituire a TVA ar pune o presiune suplimentară asupra sustenabilității bugetare și ar putea afecta finanțarea proiectelor care se află deja în derulare.

În partea ce vizează modificarea termenului de efectuare a restituirii TVA atenționăm că modificarea respectivă va duce la imposibilitatea procesării solicitărilor privind restituirea TVA, luând în considerare necesitatea întocmirii documentelor de plată și transmiterea acestora spre executare Trezoreriei de Stat, precum și efectuarea procedurii de restituire efectivă a sumei TVA.

46. **Amendamentul LI nr. 01/12 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III din proiectul de lege privind excluderea pct. 41, 42, 43.3 și pct. 46, precum și a poziției tarifare ex. 2202 din Anexa nr. 1 la Titlul IV, și anume excluderea propunerii de introducere a accizei la băuturile nealcoolice gazeificate/carbogazoase cu zahăr adăugat *nu se susține* dat fiind faptul că, deși măsura urmărește un obiectiv de sănătate publică, acest fapt nu exclude caracterul fiscal al intervenției respective. Accizele constituie impozite indirecte, iar utilizarea acestora pentru taxarea produselor care generează costuri sociale și de sănătate reprezintă un instrument recunoscut în practica internațională. Organizația Mondială a Sănătății include în mod expres băuturile îndulcite cu zahăr în categoria produselor pentru care pot fi aplicate taxe de sănătate, având ca obiectiv reducerea consumului și, concomitent, mobilizarea veniturilor publice.

Totodată, măsura fiscală nu trebuie privită ca un instrument izolat. Educația nutrițională, informarea consumatorilor, promovarea alternativelor cu conținut redus de zahăr și reformularea produselor pot fi aplicate concomitent cu aplicarea accizei pentru produsele cu risc pentru sănătate. Măsurile de politică fiscală

reprezintă unul dintre instrumentele prin care statul poate influența comportamentul de consum.

Prin urmare, introducerea accizei poate fi justificată atât prin necesitatea consolidării veniturilor bugetare, cât și prin obiectivul de sănătate publică.

47. **Amendamentul GN2 nr. 32 din 16 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 45 din proiect în partea ce vizează completarea art. 124 din Codul fiscal cu alin. (20^1) privind restituirea accizei aferente motorinei pentru producătorii agricoli *nu se susține*, în contextul în care Guvernul urmează să intervină cu instrumente pentru susținerea sectorului agricol în contextul crizei energetice, prin intermediul Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură.

48. **Amendamentul OU nr. 56 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, pct. 48, Anexa nr. 1, tabelul 1 „Mărfurile supuse accizelor", prin care se propune o creștere eșalonată a accizelor la motorină, pentru anul 2027 concomitent cu menținerea nivelului pentru anul 2026, *nu se susține.*

Majorarea mai accentuată a nivelului accizei la motorină, de peste 20 %, este determinată, în principal, de necesitatea accelerării procesului de apropiere de nivelurile minime de impozitare aplicabile în Uniunea Europeană, precum și prin prisma obiectivelor de politică fiscală și de mediu aferente produselor energetice.

Prin urmare, majorarea mai accentuată a accizei la motorină reprezintă o măsură de ajustare graduală, care combină obiectivul de armonizare a nivelurilor de impozitare cu obiectivele de politică fiscală și de mediu.

49. **Amendamentul IC nr. 102 din 17 septembrie 2026** privind art. III pct. 48 din proiectul de lege în partea ce ține de egalarea ritmului de creștere a cotei accizei la motorină și benzină *nu se susține*.

Diferența dintre ritmul de majorare a accizei la motorină și cel aplicat benzinei este justificată de necesitatea unei ajustări mai accelerate a nivelului de impozitare aferent motorinei în vederea atingerii pragurilor minime stabilite de legislația comunitară.

Prin urmare, stabilirea unui ritm identic de majorare pentru benzină și motorină nu rezultă în mod automat ca fiind justificată doar din considerentul că ambele sunt produse energetice. Ritmul de ajustare trebuie determinat și în funcție de nivelul de la care pornește fiecare categorie.

Or, majorarea propusă pentru perioada 2027-2029 trebuie privită ca parte a unei traiectorii multianuale și nu ca o creștere fiscală singulară. Aplicarea graduală pe parcursul mai multor ani permite repartizarea ajustării în timp și oferă mediului de afaceri posibilitatea de a anticipa costurile fiscale viitoare și de a-și adapta planurile economice. Alternativa unei majorări mai lente ar putea conduce la acumularea unei diferențe mai mari față de nivelurile de referință și, implicit, la necesitatea unor ajustări mai pronunțate într-o etapă ulterioară.

Concomitent, faptul că majorarea cumulativă ajunge la circa 73 % față de anul 2026 nu înseamnă că sarcina fiscală suportată de fiecare agent economic sau consumator va crește în aceeași proporție. Acciza este stabilită asupra unei unități cantitative de produs, iar impactul asupra prețului final depinde de mai mulți factori, cum ar fi prețul de piață al carburantului, evoluția costurilor internaționale ale petrolului, cursul valutar și politica comercială a operatorilor. Din acest motiv, majorarea procentuală a cotei accizei nu trebuie echivalată automat cu aceeași majorare procentuală a prețului final al motorinei.

În ceea ce privește impactul asupra agriculturii și transportului, este de avut în vedere că utilizarea motorinei în aceste sectoare reprezintă într-adevăr un factor relevant de cost. Totuși, menținerea unei cote reduse a accizei exclusiv în considerarea utilizării intensive a motorinei de către anumite sectoare ar limita capacitatea politicii fiscale de a realiza obiectivele de convergență și de mediu. Pentru sectoarele în care costul carburanților reprezintă un element important al costurilor de producție, măsurile de sprijin urmează a fi orientate și țintite, prin instrumente bugetare sau scheme de susținere, fără a distorsiona în mod permanent structura accizelor.

50. **Amendamentul GC nr. 018 din 18 septembrie 2026** în partea ce ține de excluderea punctului 59 din proiect prin care Codul fiscal se completează cu art. 197^{1} aferent încasării mijloacelor bănești de pe conturile de plăți/bancare ale contribuabilului persoană fizică care nu desfășoară activitate de întreprinzător, *nu se susține.*

În prezent, Codul fiscal prevede clar posibilitatea Serviciului Fiscal de Stat de a emite ordine incaso pentru persoanele juridice și persoanele fizice care desfășoară activitate de întreprinzător (art. 197). Totodată, persoanele fizice – cetățeni (care nu desfășoară activitate de întreprinzător) nu sunt reglementate expres în acest sens, ceea ce creează o lacună legislativă și o inechitate între categoriile de contribuabili. Această completare acoperă acest vid normativ și asigură tratament egal în executarea silită a restanțelor fiscale.

Mijloacele bănești din conturile bancare sunt adesea singurele bunuri lichide ale persoanei fizice debitoare. Emiterea ordinelor incaso este o metodă eficientă, fiind implementată prin canale electronice directe între Serviciul Fiscal de Stat și instituțiile financiare, oferă instrumente suplimentare, eficiente și legale autorității fiscale în procesul de recuperare a restanțelor, armonizează regimul juridic al executării fiscale pentru toate categoriile de contribuabili.

51. **Amendamentul GC nr. 019 din 18 septembrie 2026** privind excluderea subpunctului 68.3 din proiectul de lege prin care se completează art. 226^{11} alin. (2) din Codul fiscal cu punctul 12^{1}) privind obligația persoanelor juridice de a prezenta informații despre împrumuturile acordate persoanelor fizice sau restituirea de către acestea, *nu se susține.* Raportarea informației privind împrumuturile nu urmărește calificarea sumelor respective drept venituri

impozabile, ci identificarea surselor de finanțare și a utilizării mijloacelor bănești de către persoanele fizice în cadrul aplicării metodelor indirecte de estimare. Informația este necesară pentru reconcilierea împrumuturilor acordate, primite și rambursate, precum și pentru evitarea valorificării repetate a acelorași sume. Reglementările privind facilitățile acordate de angajator, prețurile de transfer și prevenirea spălării banilor au obiective și domenii de aplicare distincte și nu substituie informația fiscală prevăzută la art. 226^{11}. Totodată, obligația de raportare este limitată prin pragul anual de 200 mii de lei și vizează informații deja reflectate în evidența contabilă a entităților.

52. **Amendamentul IC nr. 95 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 68, prin care se propune modificarea art. 226^{11} alin. (4) din Codul fiscal nr. 1163/1997 care stabilește că modul de prezentare și structura informației (privind sursele indirecte) vor fi determinate de către organul central responsabil de elaborarea politicilor în domeniul finanțelor publice, *nu se susține,* în contextul în care stabilirea modului de prezentare și a structurii informației reprezintă o măsură tehnică de administrare fiscală, nu de elaborare a politicii fiscale. Serviciul Fiscal de Stat recepționează, validează și valorifică informațiile respective și administrează sistemul informațional aferent, fiind necesară ajustarea operativă a structurii raportării în funcție de necesitățile administrării fiscale. Eventualele dificultăți privind completarea informației pot fi remediate prin optimizarea formularului și a soluției informaționale, fără transferarea competenței către Ministerul Finanțelor.

53. **Amendamentul IC nr. 95 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 69, prin care se propune completarea cu pct. 69^{1}, ce prevede modificarea art. 226^{18} alin. (7) din Codul fiscal nr. 1163/1997, referitor la schimbarea regulilor privind sarcina probei în cazul prețurilor de transfer (principiul lungimii brațului), *nu se susține,* în contextul în care inițierea unui control fiscal, verificarea informațiilor prezentate, administrarea probelor și efectuarea eventualelor ajustări se realizează în conformitate cu principiile și procedurile prevăzute în titlul V din Codul fiscal, inclusiv cu prevederile art. 226^{20} alin. (6) din Cod.

54. **Amendamentul GC nr. 020 din 18 septembrie 2026** privind excluderea propunerii de completare a art. 265 din Codul fiscal cu litera i) ce urmărește suspendarea termenului de prescripție pe perioada examinării în instanță de judecată a litigiului dintre contribuabil și Serviciul Fiscal de Stat, *nu se susține,* în contextul în care prin modificarea propusă se asigură protejarea intereselor statului și a dreptului acestuia de a încasa obligațiile fiscale restante prin toate modalitățile stabilite de legislație în cazul în care litigiul în instanță depășește termenul de prescripție stabilit pentru stingerea obligației fiscale.

55. **Amendamentul IC nr. 94 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, propunerea de completare cu pct. 80[1], ce prevede modificarea art. 266 alin. (1) și abrogarea alin. (3) din Codul fiscal nr. 1163/1997, privind compensarea sumelor achitate în plus după expirarea termenului de șase luni în care se poate solicita restituirea acestora, *nu se susține.*

Stingerea obligației fiscale prin prescripție este prevăzută la art. 170 din Codul fiscal, fiind o modalitate de stingere a obligației fiscale. Norma aplicabilă și efectul stingerii obligației prin prescripție sunt reglementate în mod expres la art. 173 din Codul fiscal.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 221/2017, a fost aprobat Regulamentul privind modul de stingere a obligației fiscale și anulare a sumelor plătite în plus prin prescripție, care are drept scop stabilirea procedurii de stingere a obligațiilor fiscale și anulare a sumelor plătite în plus prin prescripție, determinate de Codul fiscal.

Conform pct. 12 din Regulament, dreptul contribuabilului la stingerea prin compensare a obligației fiscale din suma achitată în plus sau la restituirea din contul sumelor plătite în plus sau al sumelor care, potrivit legislației fiscale, urmau a fi restituite, neexercitat în termen de șase ani de la data curgerii termenului de prescripție, se stinge prin prescripție.

Potrivit pct. 13 din Regulament, până la inițierea procedurii de anulare a sumelor prin prescripție, Serviciul Fiscal de Stat informează contribuabilul despre inițierea procedurii de anulare, cu acordarea oportunității de a prezenta probe privind imposibilitatea solicitării restituirii în termenul stabilit. În cazul în care contribuabilul nu prezintă probele și argumentele privind neexpirarea termenului de prescripție sau argumentele de repunere în termen nu vor fi întemeiate, Serviciul Fiscal de Stat anulează sumele plătite în plus pentru care a expirat termenul de prescripție.

Pornind de la cele expuse, sumele achitate în plus, pentru care contribuabilul nu și-a exercitat dreptul de a solicita compensarea sau restituirea în termenul de prescripție stabilit de legislația fiscală, se anulează prin prescripție, în conformitate cu prevederile Regulamentului.

În conformitate cu prevederile art. 190 alin. (1) din Codul fiscal, evidența obiectelor impozabile și a obligațiilor fiscale se ține de către contribuabil de sine stătător, dacă legislația nu prevede altfel, pentru a se estima baza impozabilă, cuantumul obligațiilor fiscale calculate, modificate, stinse și restante.

Prin urmare, stingerea prin prescripție a dreptului contribuabilului asupra sumelor achitate în plus nu poate fi calificată drept o expropriere, întrucât aceasta intervine numai ca efect al neexercitării, în termenul prevăzut, a dreptului de a solicita compensarea sau restituirea sumelor respective. Mai mult, cadrul normativ instituie garanții procedurale în favoarea contribuabilului, Serviciul Fiscal de Stat având obligația de a-l informa cu privire la inițierea procedurii de anulare și de a-i oferi posibilitatea de a prezenta probe privind existența unor circumstanțe care

au împiedicat exercitarea dreptului în termenul stabilit, inclusiv dovezi privind repunerea în termen, după caz.

Astfel, anularea sumelor prin prescripție nu operează în mod automat, ci numai după parcurgerea procedurii prevăzute de legislația fiscală și după acordarea către contribuabil a unei posibilități efective și rezonabile de a-și valorifica dreptul la restituirea sau compensarea sumelor achitate în plus.

56. **Amendamentul IC nr. 93 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III pct. 83, prin care se propune modificarea art. 280 alin. (1), lit. a) din Codul fiscal nr. 1163/1997 cu atribuirea autorităților administrației publice locale a competenței de a stabili cota concretă a impozitului pe bunurile imobiliare fără a ține cont de plafonul minim prevăzut de Codul fiscal, *nu se susține,* în contextul în care cota minimă reprezintă un mecanism necesar pentru asigurarea unui nivel minim și predictibil al veniturilor proprii ale autorităților administrației publice locale. Menținerea cotei minime permite păstrarea unui echilibru între autonomia fiscală a autorităților locale și necesitatea asigurării resurselor financiare pentru exercitarea competențelor acestora. Totodată, eliminarea pragului minim ar putea conduce la stabilirea unor cote excesiv de reduse, cu impact asupra veniturilor bugetelor locale și cu riscul apariției unor diferențe semnificative de sarcină fiscală între localități.

57. **Amendamentul DC nr. 45 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. III, prin care se propune completarea Codului fiscal cu taxa de turism, *nu se susține.*

Potrivit soluției propuse, în cazul serviciilor de cazare, operatorii economici ar urma să exercite funcția de agent de colectare a taxei, având obligația de a calcula și încasa taxa de la persoanele nerezidente, de a ține evidența sumelor colectate, de a le declara și de a le vărsa la buget. În acest sens, amendamentul nu reglementează obligațiile agentului de colectare, modul și termenele de declarare și vărsare a taxei, precum și răspunderea aferentă.

Totodată, implementarea taxei ar impune necesitatea instituirii unui mecanism simplificat și digitalizat de evidență, declarare și plată, precum și dezvoltarea infrastructurii informaționale necesare atât agenților de colectare, cât și autorităților administrației publice locale și organelor de administrare fiscală.

De asemenea, propunerea nu aduce claritate asupra destinației sumelor colectate. Deși amendamentul prevede instituirea unei taxe locale, ceea ce presupune vărsarea veniturilor aferente la bugetele locale, argumentarea acestuia face referire și la posibilitatea constituirii unui fond destinat promovării și dezvoltării turismului.

Suplimentar, cuantumul taxei urmează a fi fundamentat printr-o analiză de impact, astfel încât aplicarea acesteia să nu genereze costuri disproporționate de administrare și conformare și să nu afecteze competitivitatea Republicii Moldova ca destinație pentru turismul receptor.

58. **Amendamentul LI nr. 01/13 din 17 septembrie 2026,** cu referire la excluderea pct. 87 de la art. III și, respectiv, menținerea scutirii de plată a taxei pentru unitățile comerciale și/sau de prestări de servicii în cazul persoanelor care desfășoară activități de pompe funebre și prestează servicii similare, *nu se susține.*

Abrogarea facilității fiscale este propusă în contextul consolidării autonomiei financiare a autorităților administrației publice locale și al extinderii capacității acestora de a decide asupra acordării facilităților aferente taxelor locale, în funcție de particularitățile și prioritățile fiecărei unități administrativ-teritoriale.

Argumentele invocate privind caracterul necesar al serviciilor funerare și posibilitatea reflectării sarcinii fiscale în costul acestora nu justifică, prin ele însele, menținerea unei scutiri cu aplicabilitate generală la nivel național. Eventualul impact asupra costului serviciilor poate varia în funcție de nivelul taxei stabilite de autoritatea locală, de condițiile economice existente și de particularitățile fiecărei unități administrativ-teritoriale, circumstanțe care nu pot fi apreciate în mod uniform la nivel central.

Totodată, art. 296 din Codul fiscal permite autorităților locale să acorde scutiri suplimentare, cu efectuarea concomitentă a modificărilor în bugetul local. În aceste condiții, argumentele invocate nu justifică menținerea unei scutiri generale și uniforme la nivelul Codului fiscal.

59. **Amendamentul VM nr. 01/03-124 din 16 septembrie 2026** referitor la art. III pct. 88 subpct. 88.1, în partea ce vizează revizuirea alin. (2^1) al art. 297 din Codul fiscal, fiind propusă soluția juridică de rezervă în caz de blocaj decizional sau anulare a deciziei adoptate de către APL sau prin hotărârea judecătorească, stabilindu-se aplicabilitatea cotelor taxelor locale din anul fiscal precedent pentru următorul an fiscal, *se susține.*

60. **Amendamentul RR nr. 03/03-128 din 17 septembrie 2026** referitor la art. X, în partea ce ține de completarea articolului 1 din Legea nr. 1435/2002 pentru compensarea diferenței de tarife la energia electrică și la gazele naturale utilizate de locuitorii unor localități din raioanele Dubăsari, Căușeni și Anenii Noi, prin acordarea compensațiilor locuitorilor satelor Hagimus și Fârlădeni din raionul Căușeni și Hârbovăț din raionul Anenii Noi până la data de 31 martie 2027, inclusiv, *se susține*, prin prelungirea termenului de acordare a compensațiilor către locuitorii satelor menționate în redacția actuală a legii până la 31 martie 2027 inclusiv.

61. **Amendamentul PB nr. 17/09-07 din 17 septembrie 2026 și Amendamentul IC nr. 92 din 17 septembrie 2026,** referitor la completarea proiectului de lege cu un articol nou ce prevede modificarea Legii nr. 231/2010 cu privire la comerțul interior, *nu se susțin,* în contextul în care propunerile menționate în acestea nu fac obiectul de reglementare al proiectului de lege.

62. **Amendamentul PB nr. 17/09-01 din 17 septembrie 2026,** cu referire la completarea proiectului de lege cu art. XVII[1], ce vizează modificarea Legii nr. 131/2015 privind achizițiile publice, nu se susține, în contextul în care propunerile menționate în acesta nu fac obiectul de reglementare al proiectului de lege.

Totodată, amendamentul propus nu poate fi susținut, întrucât instituirea unei marje preferențiale de până la 15 % pentru ofertele de bunuri autohtone și pentru lucrările executate de entități rezidente în Republica Moldova, precum și a unei marje preferențiale de până la 20 % pentru anumite categorii de producători și produse, ar introduce în cadrul procedurilor de achiziții publice un tratament preferențial bazat pe originea bunurilor, rezidența operatorului economic sau apartenența acestuia la anumite categorii de entități.

O asemenea abordare este de natură să afecteze principiile tratamentului egal, nediscriminării și asigurării unei concurențe efective în cadrul procedurilor de achiziții publice, consacrate de cadrul normativ național și de angajamentele internaționale ale Republicii Moldova.

În particular, Acordul de Asociere dintre Republica Moldova și Uniunea Europeană prevede obligația Republicii Moldova de a asigura că legislația în domeniul achizițiilor publice este aliniată la acquis-ul Uniunii Europene. Totodată, pentru aspectele și domeniile achizițiilor publice care nu sunt acoperite de procesul de aproximare, Acordul impune respectarea principiilor transparenței, nediscriminării și tratamentului egal.

În acest context, aplicarea unei marje preferențiale în funcție de originea națională a bunurilor sau de rezidența operatorului economic ar crea un avantaj în cadrul evaluării ofertelor care nu este determinat de caracteristicile obiective ale obiectului achiziției și ar putea conduce la limitarea accesului nediscriminatoriu la procedurile de achiziții publice. De asemenea, aceasta ar putea afecta deschiderea pieței și nivelul de concurență dintre operatorii economici.

Mai mult decât atât, Directiva 2014/24/UE, care constituie unul dintre actele de referință ale procesului de armonizare a legislației Republicii Moldova în domeniul achizițiilor publice, stabilește cadrul pentru atribuirea contractelor pe baza ofertei celei mai avantajoase din punct de vedere economic și urmărește asigurarea unor proceduri transparente și competitive.

Totodată, instituirea unei preferințe generale pentru producătorii autohtoni nu reprezintă un instrument neutru de promovare a întreprinderilor micro, mici și mijlocii, întrucât avantajul propus este acordat în cadrul unei proceduri

competitive, prin modificarea rezultatului evaluării ofertelor. În consecință, măsura poate influența direct condițiile de concurență dintre operatorii economici și poate determina atribuirea contractului unei oferte care, în lipsa preferinței, nu ar fi oferta cea mai avantajoasă din punct de vedere economic.

În ceea ce privește marja preferențială prevăzută pentru bunurile produse de întreprinderile Societății Orbilor, Societății Invalizilor și Asociației Surzilor, de Atelierul de Producție al Spitalului de Psihiatrie Republican, de instituțiile penitenciare, precum și pentru bunurile agroalimentare ecologice sau aflate în perioada de conversiune, menționăm că obiectivele sociale și de politică publică urmărite prin susținerea anumitor categorii de producători pot fi realizate prin instrumente juridice și economice specifice, inclusiv prin mecanismele de rezervare a anumitor contracte prevăzute de legislația în vigoare, fără instituirea unei preferințe generale de preț în cadrul procedurilor de achiziții publice.

În acest sens, cadrul actual al Legii nr. 131/2015 conține deja mecanisme care permit utilizarea achizițiilor publice pentru atingerea unor obiective sociale, inclusiv posibilitatea rezervării anumitor contracte pentru ateliere protejate și întreprinderi sociale de inserție, în condițiile stabilite de lege.

Totodată, pragul de 2 000 000 de lei și marjele de 15 % și 20 % propuse nu sunt fundamentate prin date sau criterii obiective care să demonstreze că aceste valori reprezintă un nivel necesar și proporțional pentru atingerea obiectivelor urmărite.

În aceste condiții, instituirea unei preferințe generale în cadrul procedurilor de achiziții publice nu poate fi considerată o măsură suficient fundamentată și proporțională cu obiectivele declarate și poate afecta principiile fundamentale ale sistemului de achiziții publice, precum și procesul de armonizare a legislației naționale cu acquis-ul Uniunii Europene.

63. **Amendamentul IC nr. 91 din 17 septembrie 2026,** cu referire la completarea proiectului de lege cu un articol nou, după art. XIV, ce prevede modificarea Legii nr. 121/2007 privind administrarea și deetatizarea proprietății publice, cu prevederi care stabilesc că mijloacele financiare obținute din administrarea proprietății publice urmează a fi vărsate la bugetul de stat sau, după caz, la cel al UAT, *nu se susține,* în contextul în care propunerile menționate în acesta nu fac obiectul de reglementare al proiectului de lege.

64. **Amendamentul IC nr. 93 din 17 septembrie 2026,** cu referire la completarea proiectului de lege cu un articol nou ce prevede modificarea Legii contabilității și raportării financiare nr. 287/2017, și anume, excluderea obligației efectuării auditului asupra situațiilor financiare ale entităților mijlocii, *nu se susține.*

Menținerea auditului obligatoriu al situațiilor financiare individuale pentru entitățile mijlocii se justifică prin nivelul ridicat de complexitate a activității acestora și prin impactul informațiilor financiare asupra unui spectru mai larg de

utilizatori, inclusiv creditori, instituții financiare, parteneri comerciali, investitori și autorități publice.

65. **Amendamentul LI nr. 01/15 din 17 septembrie 2026,** cu referire la art. IX din proiectul de lege, se propune substituirea textului „b) instituțiile publice;” cu textul „b) instituțiile publice din domeniul educației, cercetării, sănătății, social, al culturii (teatre, circuri și organizații concertistice, muzee și biblioteci), tineret și sport;” în ambele cazuri, *se susține,* prin excluderea modificării din proiectul de lege.

66. **Amendamentul IC nr. 101 din 17 septembrie 2026,** cu referire la completarea proiectului de lege cu un articol nou XVI[1], prin care va fi abrogată Legea nr. 34/2024 privind efectuarea decontărilor în numerar, *nu se susține*, în contextul în care propunerea respectivă nu face obiectul de reglementare al proiectului de lege.

67. **Amendamentul LNO 19 nr. 3-131 din 18 septembrie 2026,** cu referire la completarea proiectului de lege cu un articol nou, art. XVII[1] și, respectiv, modificarea art. VIII lit. c), propuneri ce vizează modificarea regulilor de licitație pentru manualele școlare cu intrarea în vigoare la data de 1 octombrie 2026, *se susține parțial,* asigurând intrarea în vigoare a modificărilor la data publicării legii în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

68. **Amendamentul IL nr. 01/03-126 din 16 septembrie 2026** privind propunerile de modificare a Legii nr. 270/2018 privind sistemul de salarizare în sectorul bugetar, în vederea asigurării cadrului juridic pentru salarizare, în anul 2026, a persoanelor încadrate în funcțiile de inspector de protecție a datelor *se susține parțial*, prin completarea tabelului nr. 2 din anexa nr. 3 la Legea nr. 270/2018 cu funcțiile respective și cu clasele și coeficienții de salarizare aferenți, fără modificarea nivelului de salarizare.

Respectiv, proiectul de lege se va completa cu un articol nou, cu asigurarea renumerotării articolelor ce urmează, cu următoarea redacție:

„**Art. XVI.** – Tabelul nr. 2 al anexei nr. 3 la Legea nr. 270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2018, nr. 256-259, art. 405), cu modificările ulterioare, compartimentul „Funcții publice de execuție”, secțiunea „Autorități publice autonome”, după poziția „A 2139” se completează cu următoarele poziții:

Codul funcției	**Denumirea funcției**	**Clasa de salarizare**	**Coeficientul de salarizare**
A2258	Inspector de protecție a datelor principal	81	5,33

A2259	Inspector de protecție a datelor superior	75	4,70
A2260	Inspector de protecție a datelor	70	4,23”.

69. **Amendamentul RM nr. 80/03-143 din 25 septembrie 2026** privind completarea Codului vamal nr. 95/2021 prin care se propune introducerea prevederilor privind acordarea dreptului de amânare a termenului de plată a datoriei vamale în cazul importurilor de mărfuri destinate stimulării energiei regenerabile, *se susține*, asigurând reglementarea prevederilor la articolul XIX din proiectul de lege și expunerea acestuia în următoarea redacție:

„**Art. XIX.** – (1) Prin derogare de la prevederile art. 113 alin. (1) din Codul vamal nr. 95/2021 (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2021, nr. 219-225, art. 238), operatorii economici care dețin aviz de racordare pentru instalații de generare a energiei regenerabile cu stocare, eliberat de către operatorul de sistem și care plasează în liberă circulație (import) mărfuri de la pozițiile tarifare 8507 20 200, 8507 30 200, 8507 30 800, 8507 50 000 și 8507 60 000, dispun de dreptul de amânare a termenului de plată a datoriei vamale, pe o perioadă ce nu depășește 20 de luni de la data notificării acesteia, fără constituirea unei garanții.

(2) Pentru perioada de amânare a termenului de plată a datoriei vamale nu se calculează majorarea de întârziere (penalitatea).

(3) Serviciul Vamal stinge prin scădere datoria vamală constatată, conform procedurii aprobate de către acesta, în cazul în care, pe parcursul perioadei de amânare a termenului de plată a datoriei vamale, operatorul economic prezintă Serviciului Vamal certificatul de racordare la rețea a instalației de generare a energiei regenerabile cu stocare și confirmarea faptului că acesta nu a beneficiat de niciun sprijin financiar de compensare a prețului de procurare a instalațiilor de generare a energiei regenerabile cu stocare, emisă de către fiecare dintre următoarele autorități:

a) Organizația pentru Dezvoltarea Antreprenoriatului;

b) Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură;

c) Centrul Național pentru Energie Durabilă.

(4) Serviciul Vamal va întreprinde măsurile necesare pentru asigurarea încasării datoriei vamale și a majorării de întârziere (penalității), dacă la expirarea perioadei de amânare a termenului de plată a datoriei vamale, operatorul economic nu prezintă acestuia certificatul de racordare, emis conform Hotărârii Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 311/2026 cu privire la aprobarea Regulamentului privind racordarea la rețelele electrice și prestarea serviciilor de transport și de distribuție a energiei electrice și confirmările prevăzute la alineatul (3).”

70. **Amendamentul AO nr. 04/03-147 din 2 octombrie 2026** ce vizează propunerea ca bugetelor satelor (comunelor), orașelor (municipiilor, cu excepția municipiilor Bălți și Chișinău) să le fie repartizat impozitul pe venitul persoanelor juridice, cu stabilirea unei cote de defalcare de 5 %, *nu se susține.*

Actualul sistem de formare a bugetelor locale este bazat pe *principiul echității*, care presupune garantarea unor condiții și oportunități egale tuturor autorităților publice locale; *principiul solidarității financiare*, care presupune susținerea financiară a celor mai slab dezvoltate unități administrativ-teritoriale prin mecanisme de repartizare financiară echitabilă; *principiul corespunderii resurselor cu competențele,* astfel încât orice redistribuire a impozitelor și taxelor generale de stat presupune fie revizuirea competențelor (APC sau APL), fie identificarea și asigurarea unor resurse financiare substitutive la bugetul de stat sau la bugetele locale de nivelul întâi sau al doilea.

Astfel, propunerea de redistribuire între bugetul de stat și bugetele locale a impozitului pe venitul persoanelor juridice (IVPJ) nu poate fi susținută din următoarele considerente:

- necesitatea păstrării anvelopei financiare;
- preluarea finanțării prin transferuri cu destinație specială de la bugetul de stat a unor competențe cum sunt educația, prestațiile sociale, precum și alte competențe delegate, pentru care sunt necesare surse financiare substanțiale;
- necesitatea asigurării tuturor domeniilor de importanță vitală ale statului, inclusiv cele puse în responsabilitatea autorităților publice centrale;
- este foarte sensibil la situațiile de criză și poate pune bugetele locale în situații dificile și destabilizatoare în cazul apariției acestor crize.

Complementar, începând cu anul bugetar 2020, Fondul de susținere financiară a UAT a fost suplimentat cu o cotă-parte din impozitul pe venitul obținut din activitatea de întreprinzător, stabilită în legea bugetară anuală, care la moment constituie 10 % din încasări.

Pentru informare, în anul 2025 la bugetul de stat a fost încasat IVPJ în volum de 9 509,3 mil. lei, pe când doar alocarea transferurilor cu destinație specială pentru învățământ a constituit 16 676,6 mil. lei. Similar, pornind de la datele execuției bugetare din anul 2025, aplicarea cotei de defalcare de 5 % de la IVPJ pentru bugetele locale de nivelul întâi (sate, comune, orașe, municipii, cu excepția municipiilor Bălți și Chișinău) va avea un impact negativ asupra bugetului de stat de 106,0 mil. lei, iar, distribuit la 870 de UAT de nivelul întâi, impactul nu va fi resimțit de acestea, mai ales că va fi foarte neuniform.

În prezent, este la etapa de finalizare reforma administrației publice locale, implicit a organizării administrativ-teritoriale a Republicii Moldova, cu necesitatea revizuirii finanțelor publice locale și aplicării noilor reglementări după alegerile locale generale din 2027 (începând cu anul bugetar 2028), când vor fi revizuite cotele de defalcare de la impozitele și taxele de stat și va fi ajustată formula de calcul a transferurilor cu destinație generală (de echilibrare). Noile reglementări vor ține cont de reformele cu implicații asupra APL de ambele

niveluri (reforma sistemului de asistență socială „Restart”, precum și cea din educație, reforma salarizării etc.).

Avizul Direcției generale juridice DGJ-01

Cu referire la art. I. – Legea nr. 845/1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi

În partea ce vizează abrogarea art. 10 pct. 8 din lege, considerăm că menținerea normei sancționatorii în condițiile abrogării Hotărârii Guvernului nr. 774/2016 cu privire la prețurile de comercializare a produselor social importante nu se justifică, întrucât sancțiunea trebuie să fie aferentă unei obligații concrete, clar determinate și aplicabile.

Or, Hotărârea Guvernului nr. 774/2016, care stabilea în mod concret lista produselor social importante și limitele adaosului comercial aplicabile acestora, a fost abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 198/2025. În consecință, în prezent nu există un act normativ care să stabilească limita concretă a adaosului comercial a cărei depășire să poată constitui obiectul sancțiunii prevăzute la pct. 8 al art. 10 din Legea nr. 845/1992.

Prevederea art. 20 alin. (6) din Legea nr. 231/2010 cu privire la comerțul interior instituie cadrul general potrivit căruia statul poate reglementa prețurile la produsele și serviciile social importante de primă necesitate, inclusiv prin limitarea rentabilității și/sau a adaosului comercial. Această normă nu stabilește însă, prin ea însăși, cuantumul concret al adaosului comercial și nici produsele pentru care acesta urmează a fi aplicat, astfel încât nu poate constitui, în lipsa unor norme de aplicare, temei suficient pentru aplicarea unei sancțiuni.

Totodată, menținerea unei norme sancționatorii în lipsa unei obligații materiale concrete și aplicabile poate genera incertitudine juridică și dificultăți în aplicarea și controlul acesteia. Regimul sancționator trebuie să fie corelat cu obligația a cărei încălcare este sancționată, iar nu menținut în anticiparea unei eventuale reglementări viitoare.

În cazul în care Guvernul va institui ulterior un mecanism nou de reglementare a adaosului comercial, acesta va putea fi însoțit, după caz, de un mecanism de control și răspundere corespunzător, stabilit în mod expres și corelat cu noile reguli.

Prin urmare, abrogarea pct. 8 al art. 10 din Legea nr. 845/1992 este necesară în vederea asigurării coerenței cadrului normativ și a corelării normei sancționatorii cu obligațiile materiale efectiv instituite și aplicabile.

Cu referire la art. III. – Codul fiscal nr. 1163/1997

1. *Referitor la art. 33 alin. (2),* în partea ce vizează reexaminarea necesității menținerii alineatului (2) sau, după caz, abrogării acestuia, comunicăm că redacția finală a proiectului de lege stabilește cuantumuri diferențiate ale scutirii personale și scutirii personale majore, fapt pentru care se impune menținerea alineatului (2) cu actualizarea valorilor.

2. *Cu referire la art. 35^2 alin. (1),* în partea ce vizează propunerea privind expunerea denumirii articolului în redacție nouă, aceasta *se susține*.

3. *Cu referire la art. 51^3, 53^2, 53^3 și la propunerea privind examinarea coroborării* normelor menționate cu alte articole din Codul fiscal în vederea justificării tratamentului fiscal aplicabil în raport cu toți contribuabilii, menționăm că subiecții prevăzuți la art. 53^2 desfășoară activitățile prevăzute în secțiunea K din CAEM, similar organizațiilor bancare și nebancare, companiilor de asigurări etc. Totodată, în partea ce vizează subiecții prevăzuți la art. 51^3 și art. 53^3, menționăm că, în conformitate cu prevederile legislației de bază aplicabile activităților sindicatelor și patronatelor, aceasta permite desfășurarea inclusiv a activităților economice, ceea ce conform legislației fiscale se consideră venit obținut din activitatea de întreprinzător. Astfel, acesta urmează a fi impozitat conform regulii generale, fapt pentru care reglementările aferente activității organizațiilor sindicale și patronale se vor supune regulilor aplicate organizațiilor necomerciale, conform art. 52 din Codul fiscal.

La fel, în partea ce vizează examinarea oportunității abrogării art. 51^3, pornind de la faptul că art. 51 din Codul fiscal reglementează scutirea de impozit pe venit pentru toate autoritățile și instituțiile publice, menționăm că propunerea nu se susține, în contextul în care art. 51^3 stabilește exact că scutirea de impozitul pe venit se aplică doar în raport cu veniturile obținute din desfășurarea nemijlocită a procesului de învățământ conform Codului educației. Astfel, menținerea acestei prevederi într-un articol distinct este necesară pentru a evidenția caracterul special al scutirii și pentru a asigura delimitarea acesteia față de regimul general prevăzut la art. 51. În lipsa acestei norme speciale, aplicarea regimului fiscal ar putea genera interpretări diferite cu privire la tratamentul veniturilor obținute de instituțiile publice de învățământ din alte activități, cum ar fi darea în locațiune a bunurilor imobile.

Respectiv, formularea distinctă permite menținerea unei legături directe între regimul fiscal aplicabil și prevederile Codului educației, asigurând coerența și previzibilitatea tratamentului fiscal al activității de învățământ public.

4. *La pct. 17.3, art. 71 alin. (1) lit. w), propunerea de revizuire a redacției propuse la articolul respectiv nu se susține,* în contextul în care regula propusă trebuie analizată în contextul regimului fiscal aplicabil nerezidenților și al patrimoniului dobândit în Republica Moldova, iar nu prin raportare exclusivă la cetățenia beneficiarului. Art. 19 alin. (1) din Constituție recunoaște cetățenilor

străini și apatrizilor aceleași drepturi și îndatoriri ca cetățenilor Republicii Moldova, cu excepțiile stabilite de lege, ceea ce permite instituirea, prin lege, a unor reguli fiscale distincte pentru anumite categorii de persoane.

Totodată, diferențierea fiscală nu constituie în sine o încălcare a principiului egalității, în măsura în care aceasta are la bază criterii obiective și urmărește un scop legitim de politică fiscală.

Prin urmare, aprecierea eventualei neconformități nu poate fi fundamentată exclusiv pe faptul că norma utilizează criteriul cetățeniei, fiind necesară evaluarea scopului urmărit, a legăturii fiscale cu Republica Moldova, a sferei patrimoniului vizat și a proporționalității măsurii.

5. *Cu referire la pct. 25,* privind propunerea de concretizare a trimiterii la lit. c), d) și e) din alin. (1) lit. b) a art. 91, aceasta *nu se susține* în contextul în care, conform tehnicii legislative, prevederile alineatului dintr-un articol nu pot include referință la același articol.

6. *Cu referire la pct. 26,* care prevede completarea Codului fiscal cu un nou titlu „Titlul II[1]” Taxe pe activități specifice, propunerea ce vizează divizarea alineatelor pe articole separate și denumirea acestora conform normelor de conținut nu se susține*,* în contextul în care contrar celor invocate în obiecție, art. 92[1] și art. 92[2] reglementează în mod expres elementele necesare pentru aplicarea celor două taxe.

Astfel, pentru taxa de gestionare a fluxurilor de trimiteri poștale sunt stabilite obiectul impunerii și cuantumul taxei – 12 lei pentru fiecare trimitere poștală –, persoana căreia îi revine obligația de plată, subiectul obligat la colectarea, declararea și virarea taxei, momentul și termenul de declarare și achitare, precum și regulile privind neaplicarea sau nerestituirea taxei în anumite situații.

În mod similar, pentru taxa de viciu sunt stabilite expres subiectul, obiectul impunerii, cota taxei, persoana responsabilă de calcularea, declararea și achitarea acesteia, momentul calculării, termenul de declarare și achitare, precum și regulile aplicabile în cazul anulării jocului de noroc sau a tragerii de loterie.

Prin urmare, elementele de impunere prevăzute la art. 6 alin. (9) din Codul fiscal sunt reflectate în conținutul normelor propuse, ținând cont de particularitățile fiecărei taxe. Faptul că acestea sunt reglementate într-o manieră adaptată specificului taxelor respective nu poate constitui, prin el însuși, un temei pentru excluderea Titlului II[1] sau pentru divizarea obligatorie a acestuia.

De asemenea, art. 6 alin. (9) din Codul fiscal stabilește elementele impozitării, însă nu impune o structură formală identică pentru fiecare titlu sau categorie de impozite și taxe. Ceea ce este relevant este ca elementele necesare pentru determinarea și executarea obligației fiscale să fie stabilite în mod clar și previzibil, condiție realizată prin art. 92[1] și 92[2].

Menținerea celor două taxe în cadrul unui titlu distinct prezintă și un avantaj de sistematizare a Codului fiscal, întrucât permite gruparea unor taxe instituite asupra unor activități specifice, fără a le asimila artificial altor categorii de impozite și taxe care au o logică și un mecanism de impunere diferit.

În ceea ce privește necesitatea corelării cu legislația specială, aceasta rezultă expres din art. 92[1], care face trimitere la prevederile Codului vamal și utilizează noțiuni specifice domeniului poștal și vamal. Astfel, existența unor norme de trimitere permite asigurarea corelării dintre regimul fiscal și cadrul normativ special aplicabil activităților respective.

Prin urmare, se consideră justificată menținerea Titlului II[1] „Taxe pe activități specifice", iar divizarea acestuia în alte subdiviziuni structurale nu este necesară, întrucât art. 92[1] și 92[2] conțin elementele normative necesare aplicării celor două taxe și asigură un cadru fiscal suficient de clar și previzibil.

7. *Cu referire la art. 92[1]* „Taxa pentru gestionarea fluxurilor de trimiteri poștale care fac obiectul vânzării la distanță de mărfuri importate", propunerea privind revizuirea trimiterii la art. 219 din Codul vamal, *nu se susține.*

Trimiterea expresă la art. 219 din Codul vamal permite identificarea clară a regimului juridic aplicabil și asigură corelarea normei cu legislația vamală specială. Preluarea în norma respectivă a tuturor elementelor de reglementare – inclusiv valoarea intrinsecă de 150 de euro, modalitatea de expediere și raportul dintre expeditor și destinatar – ar conduce la dublarea reglementărilor deja existente în Codul vamal.

Totodată, reproducerea acestor elemente într-o normă distinctă poate genera riscul apariției unor neconcordanțe în cazul modificării ulterioare a Codului vamal, fiind necesară ajustarea concomitentă a tuturor normelor care preiau aceste prevederi.

De asemenea, utilizarea unei trimiteri exprese la un articol concret din Codul vamal nu poate fi calificată, prin ea însăși, drept o încălcare a principiului accesibilității normei juridice, întrucât norma de referință este identificată în mod exact și poate fi consultată în cadrul legislației vamale aplicabile.

În partea ce ține de substituirea noțiunii de „furnizor de servicii poștale", „servicii de livrare a trimiterilor poștale", propunerea *nu se susține,* în contextul în care potrivit Legii comunicațiilor poștale nr. 36/2016, furnizorul de servicii poștale și furnizorul de serviciu poștal universal reprezintă categorii distincte de subiecți, cu drepturi, obligații și domenii de activitate care nu se suprapun integral. În același timp, activitatea de livrare a trimiterilor poștale poate fi realizată și de furnizori care nu au calitatea de furnizor de serviciu poștal universal.

Prin urmare, substituirea tuturor acestor noțiuni cu sintagma „furnizor de serviciu poștal universal" ar restrânge nejustificat sfera subiecților obligați să colecteze, să declare și să vireze taxa și ar putea conduce la excluderea din mecanismul de colectare a unor operatori care, în fapt, gestionează sau livrează trimiterile vizate de normă.

Cu privire la propunerea ce vizează substituirea noțiunii de „trimitere poștală”, aceasta *nu se susține*, în contextul în care art. 92[1] alin. (1) stabilește în mod expres că taxa se aplică pentru trimiterile poștale care fac obiectul vânzării la distanță de mărfuri importate și care sunt plasate în regim vamal de import. Prin urmare, sfera de aplicare a taxei este determinată nu doar prin natura trimiterii, ci și prin caracteristicile operațiunii de import și regimul vamal în care aceasta este plasată.

În aceste condiții, utilizarea noțiunii generale de „trimitere poștală” este suficientă și permite corelarea directă a normei fiscale cu noțiunile și mecanismele prevăzute de legislația vamală. Introducerea suplimentară a calificativului „internațională” nu este necesară pentru identificarea operațiunilor supuse taxării și ar introduce un element suplimentar de delimitare care nu este relevant pentru mecanismul fiscal instituit.

Totodată, potrivit Legii comunicațiilor poștale nr. 36/2016, noțiunea de „trimitere poștală” include și coletele poștale conținând bunuri cu sau fără valoare comercială, în timp ce caracterul internațional reprezintă o caracteristică distinctă a unei trimiteri. În cazul art. 92[1], caracterul internațional al operațiunii rezultă din faptul că mărfurile sunt importate și plasate în regim vamal de import.

Cu referire la propunerea privind revizuirea alineatului (4), propunerea *nu se susține,* întrucât prevederile alin. (4) și (8) trebuie analizate prin prisma naturii și mecanismului de aplicare a taxei prevăzute la art. 92[1], care este aferentă gestionării fluxurilor de trimiteri poștale ce fac obiectul vânzării la distanță de mărfuri importate. Taxa este percepută în cadrul operațiunii de predare a trimiterii către destinatar și nu este condiționată de dobândirea definitivă a mărfurilor de către acesta sau de finalizarea raportului contractual de vânzare-cumpărare.

În acest context, alin. (4) stabilește în mod clar mecanismul de colectare a taxei, achitarea acesteia constituind condiție pentru predarea trimiterii poștale către destinatar. În cazul refuzului de plată, furnizorul este în drept să rețină trimiterea până la achitarea taxei. Norma nu stabilește un termen sau o procedură de restituire a trimiterii și, prin urmare, nu intervine în reglementarea raporturilor contractuale dintre vânzător, destinatar și furnizorul de servicii poștale.

Totodată, alin. (8) stabilește în mod expres că taxa nu se rambursează în cazul returnării trimiterii poștale de către destinatar. Această regulă rezultă din faptul că obligația de achitare a taxei este determinată de operațiunea fiscală pentru care aceasta a fost instituită și nu de păstrarea definitivă a mărfurilor de către destinatar. Returnarea ulterioară a trimiterii ține de raporturile dintre părțile implicate în vânzarea și livrarea mărfurilor și nu anulează operațiunea care a determinat perceperea taxei.

Prin urmare, prevederile alin. (4) și alin. (8) nu reglementează condițiile contractuale de restituire a mărfurilor sau a trimiterilor poștale, ci stabilesc elementele necesare pentru aplicarea și administrarea taxei, inclusiv momentul și condițiile colectării acesteia, precum și tratamentul fiscal al sumelor achitate în cazul returnării ulterioare a trimiterii.

Reglementarea expresă a acestor situații este necesară pentru asigurarea certitudinii și previzibilității obligației fiscale și pentru evitarea unor interpretări diferite sau a instituirii unor proceduri suplimentare de recalculare și rambursare a taxei.

8. *La art. 92[2] „Taxa de viciu aferentă participării la jocurile de noroc și loterii”,* propunerea ce vizează ajustarea literei a) din alineatul (2) în vederea concretizării categoriei de risc social conform prevederilor Legii nr. 291/2016 cu privire la organizarea și desfășurarea jocurilor de noroc, *nu se susține*, în contextul în care prin redacția propusă în proiect se subînțelege că reglementările se vor supune ambelor tipuri de riscuri.

Cu referire la propunerea de ajustare a literei b) din alineatul (2), aceasta *se susține*.

Totodată, propunerea privind *revizuirea alin. (8) din art. 922 se susține.*

9. *Cu referire la pct. 28 și pct. 29*, cu privire la denumirea deplină a Legii nr. 550/1995 cu privire la lichidarea băncilor, propunerea *se susține*.

10. *Cu referire la art. 96,* propunerea privind revizuirea articolului respectiv în vederea uniformizării terminologiei, înlăturării erorilor materiale, corectării denumirilor și pozițiilor tarifare, precum și asigurării coerenței juridice și lingvistice a art. 96 din Codul fiscal nu se susține în contextul în care diferențierea cotelor reduse de TVA în funcție de categoriile de produse și pozițiile tarifare indicate reprezintă o opțiune de politică fiscală, iar faptul că anumite poziții tarifare sunt incluse într-o categorie și altele nu sunt incluse nu constituie, în sine, o neconcordanță juridică. Sfera de aplicare a fiecărei cote reduse este determinată în mod expres prin pozițiile tarifare enumerate în norma fiscală.

11. *Cu referire la pct. 31*, prin care se propune definirea noțiunii de „punct de consum aferent bunului cu destinație locativă” prevăzută la art. 96 alin. (2) subpct. 2) lit. a) și art. 104 lit. b), aceasta *nu se susține* în contextul în care sintagma „punct de consum aferent bunului cu destinație locativă” nu necesită o definiție legală distinctă în Codul fiscal, întrucât aceasta se raportează la o noțiune tehnică deja consacrată în legislația sectorului energetic, respectiv Legea nr. 108/2016 cu privire la gazele naturale, unde „punctul de consum” este definit ca locul de racordare a instalației de utilizare a consumatorului final la sistemul de distribuție sau transport. Prin urmare, norma fiscală face trimitere implicită la un concept deja reglementat în legislația specială, iar introducerea unei definiții paralele în Codul fiscal ar genera riscul unor suprapuneri sau interpretări divergente între cele două acte normative.

12. *Cu referire la pct. 34.2, propunerea privind* asigurarea utilizării depline a terminologiei actelor normative de trimitere la art. 101^7 alin. (3) pct. 1), *nu se susține* în contextul în care redacția propusă în proiect urmărește ajustarea noțiunilor, iar sintagma „de energie electrică” deja se regăsește în textul punctului respectiv.

13. *Cu referire la pct. 35.1,* propunerea ce vizează prezentarea temeiului juridic de atribuire Ministerului Dezvoltării Economice și Digitalizării a competenței de stabilire a limitelor deșeurilor și perisabilităților naturale pentru produsele din tutun, *nu se susține*, în contextul în care Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării este autoritatea abilitată să stabilească limitele deșeurilor și perisabilităților naturale pentru produsele din tutun, întrucât acesta exercită, potrivit cadrului legal privind organizarea și funcționarea administrației publice centrale, funcția de elaborare și promovare a politicii de stat în domeniul industriei prelucrătoare și al comerțului, domenii în care se încadrează activitatea de producere și comercializare a produselor din tutun.

Stabilirea limitelor de perisabilitate constituie, prin natura sa, o operațiune de standardizare tehnico-economică legată de procesele de producție, depozitare și circulație a mărfurilor, iar nu o măsură de protecție a sănătății publice, motiv pentru care aceasta ține de competența autorității responsabile de reglementarea activității economice și industriale, iar nu de cea responsabilă de politica de sănătate.

Mai mult, Ministerul Sănătății nu deține expertiza tehnică și instrumentele metodologice specifice pentru evaluarea proceselor tehnologice de producție și a pierderilor naturale asociate acestora, în timp ce Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării dispune de atribuții și structuri specializate în reglementarea tehnică a activităților economice, inclusiv prin intermediul organismelor de standardizare și metrologie aflate în subordinea sau coordonarea sa.

14. *Cu referire la pct. 36 și la pct. 45,* propunerea privind reexaminarea oportunității abilitării Ministerului Finanțelor și Ministerului Sănătății de aprobare prin ordin comun a listei serviciilor medicale, cu excepția celor cosmetice, serviciile de ambulanță medicală aeriană; materia primă medicamentoasă, materialele, articolele, ambalajul primar și secundar utilizate la prepararea și producerea medicamentelor, autorizate de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, în vederea acordării scutirii de TVA, *nu se susține*, în contextul în care transferul competenței de aprobare a listei respective de la Guvern către Ministerul Finanțelor și Ministerul Sănătății, prin ordin comun, nu afectează principiul reglementării prin lege a scutirilor fiscale, întrucât Codul fiscal continuă să stabilească pe cale legislativă însuși cercul de bunuri și servicii scutite de TVA, iar actul comun al celor două ministere are ca obiect exclusiv detalierea tehnică și actualizarea operativă a nomenclatorului concret de servicii

medicale și materii prime medicamentoase încadrate în categoriile deja definite de lege, fără a extinde sau restrânge sfera scutirii stabilită de legiuitor.

15. *Cu referire la pct. 37.2,* propunerea privind ajustarea redacției prevăzute la art. 104 lit. j), *se susține.*

16. *Cu referire la pct. 40,* „Capitolul 10. Regimul special pentru vânzarea la distanță de mărfuri importate", propunerea privind revizuirea structurală și divizarea în mai multe articole separate a prevederilor prevăzute la art. 118^3 și 1184 nu se susține, în contextul în care noul Capitol 10 propus reglementează un regim distinct și specific – vânzarea la distanță de mărfuri importate de la nerezidenți către persoane fizice, cu accent pe fluxul de mărfuri fizice, procedura vamală și mecanismul de colectare a TVA la import prin platforme electronice, spre deosebire de art. 112^1, care vizează exclusiv prestarea de servicii electronice de către nerezidenți, un raport juridic diferit ca obiect (servicii, nu mărfuri) și ca mecanism de impozitare (înregistrare ca plătitor de TVA pentru servicii, nu regim vamal special pentru bunuri). În ceea ce privește structura art. 118^3 și art. 118^4, complexitatea și caracterul comprehensiv al regimului special pentru vânzarea la distanță justifică o reglementare unitară în cadrul acelorași articole, întrucât elementele descrise (înregistrare, declarare, calcul, plată) sunt etape interdependente ale aceluiași mecanism fiscal, iar divizarea excesivă în articole separate ar putea fragmenta inutil coerența logică a regimului și ar îngreuna interpretarea sistemică a acestuia. Prin urmare, considerăm oportună menținerea structurii propuse, cu eventuale ajustări redacționale minore, iar nu o revizuire structurală amplă a articolelor menționate.

17. *Cu referire la art. 118^3*, propunerile privind ajustările tehnice ale noțiunilor, *se susțin parțial,* în partea ce ține de alin. (8), alin. (10) și alin. (12).

18. *Cu referire la pct. 43,* propunerea privind concretizarea mecanismului de evidență și administrare a accizelor dacă acestea sunt scutite de la aplicarea timbrului de acciz, *nu se susține,* în contextul în care procedura de evidență și administrare a accizelor este reglementată de capitolul 4 al titlului IV al Codului fiscal.

19. *Cu referire la pct. 42-48,* propunerea privind evaluarea existenței unei justificări obiective și proporționale pentru aplicarea aceluiași regim fiscal produselor din tutun, produselor conexe și lichidelor cu sau fără nicotină, *nu se susține.* Tratamentul fiscal uniform aplicat produselor din tutun, produselor conexe și lichidelor, indiferent de conținutul de nicotină, își găsește justificarea obiectivă nu doar în riscul de substituție între categorii, ci și în faptul că profilul de risc al acestor produse nu se limitează la efectul adictiv al nicotinei, ci include și riscurile asociate consumului însuși al produsului (inhalarea de substanțe

chimice, arderea sau vaporizarea unor compuși, tiparele comportamentale de consum similare celor ale produselor tradiționale din tutun). În acest sens, diferența de conținut de nicotină nu constituie, prin ea însăși, o caracteristică suficient de relevantă pentru a justifica un tratament fiscal diferențiat, mai ales în condițiile în care produsele fără nicotină pot funcționa ca produse de inițiere sau de tranziție către consumul de produse cu nicotină, în special în rândul tinerilor. Prin urmare, aplicarea aceluiași regim de acciză respectă principiul proporționalității, întrucât urmărește un scop legitim (descurajarea uniformă a consumului unei categorii extinse de produse cu risc pentru sănătatea publică) printr-un mijloc adecvat și nediscriminatoriu, iar nu o distincție arbitrară între produse cu funcționalitate și mod de utilizare similare.

Totodată, *cu referire la pct. 48* privind poziția tarifară 2207, comunicăm că alte distilate denaturate, cu orice titru alcoolic volumic, se clasifică la poziția tarifară 2208.

20. *Cu referire la pct. 48,* propunerea privind reunirea pozițiilor tarifare 240412 și 240419, *nu se susține,* în contextul în care acciza se aplică doar în raport cu aceste două poziții.

21. *Cu referire la pct. 52,* propunerea privind revizuirea sau precizarea aplicării normei prevăzute la art. 134 alin. (1) din Codul fiscal, *nu se susține,* în contextul în care extinderea accesului Serviciului Fiscal de Stat la informații și sisteme informatice se încadrează în limitele proporționalității impuse de art. 54 din Constituție și de Legea nr. 195/2024, întrucât accesul este circumscris în mod implicit scopului legal al instituției, respectiv administrarea fiscală și combaterea evaziunii, iar temeiul juridic al prelucrării rezultă din art. 6 alin. (1) lit. c) și e) din Regulamentul (UE) 2016/679, preluat prin legislația națională, care permite prelucrarea datelor atunci când aceasta este necesară pentru îndeplinirea unei obligații legale sau a unei sarcini de interes public exercitate de o autoritate publică, categorie în care se încadrează activitatea Serviciului Fiscal de Stat. Cadrul general de funcționare a Serviciului Fiscal de Stat, stabilit prin Codul fiscal, prevede deja principii și garanții aplicabile oricărei activități de administrare fiscală, inclusiv obligația de confidențialitate a informațiilor obținute în exercitarea atribuțiilor și răspunderea funcționarilor fiscali pentru utilizarea necorespunzătoare a datelor.

22. *Cu referire la pct. 58 și 59,* propunerea privind examinarea posibilității instituirii unor garanții procedurale suplimentare pentru contribuabili, inclusiv prin reglementarea unei notificări prealabile și/sau stabilirea unui cuantum minim al obligației fiscale care să permită aplicarea executării silite asupra conturilor persoanelor fizice, *nu se susține. Extinderea termenului* de la 24 la 72 de ore prevăzută la pct. 58.2, precum și introducerea art. 197^1 privind încasarea mijloacelor bănești de pe conturile persoanelor fizice care nu desfășoară activitate

de întreprinzător, nu diminuează garanțiile contribuabilului, ci, dimpotrivă, majorarea termenului de la 24 la 72 de ore oferă un interval rezonabil suplimentar băncii pentru procesarea ordinului incaso și, implicit, pentru identificarea eventualelor erori sau contestații înainte de finalizarea operațiunii de încasare. Referitor la art. 197^1, norma nu instituie un regim de executare silită mai împovărător decât cel general reglementat la art. 197, ci prevede expres, la alin. (2), aplicarea aceleiași proceduri, ceea ce asigură contribuabilului persoană fizică aceleași garanții procedurale ca și celorlalte categorii de contribuabili, inclusiv posibilitatea contestării actelor de executare pe cale administrativă și judecătorească.

23. *Cu referire la pct. 67,* propunerea ce vizează ajustarea redacției la alin. (4) și alin. (5^1) din art. 226^6 *nu se susține*, în contextul în care tehnica legislativă utilizată, prin care se indică generic alineatul supus modificării urmată de redarea integrală a noii redacții a acestuia (inclusiv a literelor componente), este o practică curentă și acceptată în cadrul actelor de modificare, care nu generează ambiguitate cu privire la sfera intervenției, textul modificator fiind suficient de clar prin însăși structura sa pentru a permite identificarea elementelor vizate. Referitor la substituirea sintagmei „activitatea prevăzută la capitolul 10^4 din titlul II al prezentului cod” cu sintagma „activitățile economice independente desfășurate în domeniul prestării serviciilor”, precum și la completarea cu cuvintele „cotei impozitului unic” după cuvântul „mărimea”, aceste modificări au ca scop exact clarificarea și precizarea normei, prin înlocuirea unei trimiteri interne la un capitol al Codului fiscal cu o descriere explicită a categoriei de activitate vizate, respectiv prin indicarea neechivocă a obiectului la care se referă „mărimea”, eliminând astfel orice posibilă interpretare extensivă sau echivocă a plafonului.

24. *Cu referire la pct. 70,* propunerea privind indicarea articolelor concrete din Codul civil, *nu se susține,* în contextul în care trimiterea generică la Codul civil nr. 1107/2002, fără indicarea articolelor concrete, este justificată prin faptul că ordinea de satisfacere a creanțelor în cadrul procesului de lichidare a agentului economic este reglementată printr-un set coerent de norme cuprinse în Codul civil (articolul privind lichidarea persoanei juridice și satisfacerea creanțelor creditorilor), iar o trimitere punctuală la un singur articol sau la un număr limitat de articole ar risca să nu acopere întreaga sferă de aplicare a mecanismului de lichidare, având în vedere că ordinea de prioritate a creanțelor poate implica mai multe norme corelate (creanțe garantate, creanțe salariale, creanțe fiscale, creanțe chirografare).

Mai mult decât atât, o trimitere generică la actul normativ care reglementează integral instituția lichidării asigură stabilitatea normei de trimitere din Codul fiscal în cazul unor eventuale renumerotări sau modificări ulterioare ale

articolelor din Codul civil, evitând necesitatea unor intervenții legislative repetate asupra Codului fiscal pentru simpla actualizare a unei trimiteri interne.

25. *Cu referire la pct. 73*, propunerea privind aplicarea prevederilor art. 230 la prevederile capitolului IX, precum și implementarea mecanismului de sechestrare a bunurilor la nivel de lege, *nu se susține.*

Redacția propusă pentru art. 230 nu contravine principiului reglementării prin lege a condițiilor sechestrării, întrucât norma se integrează organic în cadrul mai larg al Capitolului IX din Codul fiscal, care stabilește deja elementele esențiale ale instituției sechestrului – temeiurile de aplicare, categoriile de bunuri sechestrabile, drepturile contribuabilului, precum și procedura de contestare – astfel încât art. 230, prin trimiterea implicită la acest cadru normativ deja existent, nu instituie un mecanism discreționar autonom, ci doar reglementează aspectul specific al formei actului administrativ (hotărârea conducerii Serviciului Fiscal de Stat pe formular tipizat) prin care se pune în aplicare sechestrul, aspect de natură procedural-administrativă, iar nu unul care ține de condițiile de fond ale măsurii.

Referitor la proporționalitatea dintre valoarea creanței fiscale și valoarea bunurilor sechestrate, această garanție rezultă deja din principiile generale de administrare fiscală și din dispozițiile capitolului IX, care instituie regula potrivit căreia măsurile de asigurare, inclusiv sechestrul, se aplică în limita necesară stingerii obligației fiscale, iar nu discreționar sau nelimitat, astfel încât o eventuală depășire a acestui raport rezonabil poate fi contestată de contribuabil pe cale administrativă și judecătorească, ceea ce constituie o garanție efectivă împotriva abuzurilor.

În ceea ce privește delegarea către Serviciul Fiscal de Stat a competenței de a stabili „modul de aplicare și de ridicare a sechestrului”, aceasta vizează exclusiv aspectele tehnico-procedurale de operaționalizare a măsurii (formular, circuit intern, evidență), iar nu elementele esențiale ale regimului juridic al sechestrului, care rămân guvernate de normele de rang legal deja existente în Codul fiscal, o asemenea delegare fiind conformă practicii legislative curente pentru aspecte de natură procedural-administrativă.

26. Cu referire la pct. 74, obiecțiile aferente redacției noi propuse la art. 231 alin. (5), nu se susțin, în contextul în care formularea textului de la art. 231 alin. (5) lit. a) este suficient de clară în structura sa, întrucât distinge, printr-o singură teză, două ipoteze complementare – încălcările cu impact valoric cuantificabil, delimitate prin pragurile stabilite, și încălcările de conformitate care nu generează diminuarea obligației fiscale sau neîncasarea de mijloace bănești, această din urmă categorie fiind necesară tocmai pentru a evita un vid de reglementare în privința faptelor fără impact financiar direct, dar care afectează totuși disciplina fiscală, astfel încât o eventuală redactare separată a celor două ipoteze în alineate sau litere distincte nu ar aduce un plus de claritate, ci ar fragmenta inutil o normă deja coerentă din punct de vedere logic.

Referitor la art. 231 alin. (6) lit. c), aceasta nu este redundantă, ci îndeplinește o funcție de excludere expresă, prevenind astfel o eventuală interpretare extensivă a normelor anterioare care ar putea conduce la o încadrare eronată a faptelor respective într-o categorie de gravitate diferită de cea intenționată de legiuitor, o asemenea normă de excludere fiind o tehnică legislativă curentă pentru asigurarea preciziei sistemului de clasificare.

În ceea ce privește sistemul gradual al încălcărilor fiscale în general, criteriile utilizate (praguri valorice, circumstanțe agravante, caracterul repetat) sunt definite fie direct în cuprinsul proiectului, fie prin raportare la noțiuni deja consacrate în practica administrării fiscale, astfel încât contribuabilul poate anticipa în mod rezonabil categoria de gravitate aplicabilă faptei sale, iar eventualele situații de graniță pot fi clarificate prin practica administrativă unitară a Serviciului Fiscal de Stat sau prin acte metodologice interpretative, fără ca aceasta să afecteze previzibilitatea normei la nivel de principiu.

27. *Cu referire la pct. 76,* propunerea privind stabilirea criteriilor relevante*, nu se susține,* în contextul în care mecanismul propus la art. 236 alin. (4) nu elimină individualizarea sancțiunii, ci o structurează pe două niveluri complementare – clasificarea faptei într-o categorie de gravitate, realizată deja prin criteriile prevăzute la art. 231 (prag valoric, circumstanțe agravante, caracter repetat), și stabilirea cuantumului amenzii în interiorul limitelor legale corespunzătoare acelei categorii, astfel încât individualizarea concretă a răspunderii contravenționale se realizează, de fapt, la etapa încadrării faptei în categoria de gravitate, iar nu la etapa stabilirii cuantumului amenzii, unde o formulă predictibilă (minim, medie aritmetică, maxim) este tocmai mecanismul care asigură egalitatea de tratament și limitează riscul de arbitrariu în aplicarea sancțiunilor de către agenții constatatori. Introducerea unei marje suplimentare de apreciere în interiorul fiecărei categorii de gravitate, deși ar permite o ajustare mai fină în funcție de circumstanțele cauzei, ar reintroduce exact riscul de tratament neuniform și de decizii discreționare pe care sistemul gradual instituit prin art. 231 și art. 236 urmărește să îl elimine, subminând astfel scopul declarat al reformei, respectiv sporirea proporționalității și previzibilității sancțiunilor.

28. Cu referire la pct. 78, propunerea se susține.

29. Cu referire la propunerea privind ajustarea art. 2541 din Codul fiscal în vederea corespunderii altor modificări aduse prin proiect, se susține.

30. Cu referire la pct. 88, propunerea privind reglementarea consecințelor juridice ale nerespectării obligațiilor stabilite pentru autoritățile administrației publice locale, în special principiul de transparență și consultare, nu se susține, în contextul în care stabilirea expresă a obligației autorităților administrației publice locale de a respecta aceste principii constituie o garanție procedurală suficientă,

iar consecințele nerespectării acestora urmează a fi determinate în conformitate cu cadrul normativ general aplicabil transparenței decizionale, administrației publice și controlului legalității actelor administrative.

Cu referire la art. VII. – Legea nr. 489/1999 privind sistemul public de asigurări sociale, propunerea la art. 49 din lege nu se susține, în contextul în care termenul „lichidare” nu se referă la terminologia utilizată în Legea nr. 149/2012, ci se referă la procedurile de lichidare benevolă a contribuabililor reglementate de Codul civil, în cadrul cărora autoritatea fiscală în calitate de creditor înaintează creanțele deținute față de debitor.

Cu referire la art. X. – Legea nr. 1435/2002 pentru compensarea diferenței de tarife la energia electrică și la gazele naturale utilizate de locuitorii unor localități din raioanele Dubăsari, Căușeni și Anenii Noi, propunerea privind ajustarea denumirii legii, se susține.

Cu referire la art. XI. – Legea nr. 1593/2002 cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, propunerea ce vizează corelarea modificărilor propuse la art. 3 din lege cu soluția normativă propusă pentru reglementarea veniturilor din dobânzi în contextul abrogării art. 89 din Codul fiscal, nu se susține. Or, impozitarea dobânzilor se va efectua conform art. 901 din Cod, iar referința la articolul respectiv se regăsește în noțiunea de „alte recompense”.

Cu referire la art. XII. – Legea nr. 81/2004 cu privire la investițiile în activitatea de întreprinzător, obiecția înaintată *nu se susține,* în contextul în care modificarea art. 20 din Legea nr. 81/2004, cu aplicare de la 1 ianuarie 2027, nu este afectată de riscul lipsirii de obiect, întrucât proiectul legii cu privire la investiții (inițiativa legislativă a Guvernului nr. 306 din 12 august 2026), prin care se propune abrogarea Legii nr. 81/2004, se află încă în procedură de examinare, iar data adoptării, promulgării și publicării sale, precum și eventualele modificări ce pot interveni pe parcursul dezbaterilor parlamentare, rămân incerte la momentul actual. Chiar și în ipoteza intrării în vigoare a noii legi înainte de 1 ianuarie 2027, norma tranzitorie propusă va produce efecte juridice depline pentru perioada cuprinsă între data intrării sale în vigoare și data abrogării Legii nr. 81/2004, asigurând astfel salariaților întreprinderilor cu investiții străine un cadru de protecție socială continuu, fără întrerupere, până la preluarea integrală a materiei de către noua reglementare.

Cu referire la art. XIV. – Codul de executare al Republicii Moldova nr. 443/2004, ce vizează modificările propuse la art. 293[1], și anume revizuirea sintagmei „bunurile supuse confiscării nu sunt individualizate”, obiecția *nu se susține*.

Norma propusă la art. 293[1] alin. (2) din Codul de executare are ca obiect reglementarea modalității de executare a hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus confiscarea specială sau confiscarea extinsă și nu urmărește să reflecte sau

să reglementeze aspectele de fond privind dispunerea confiscării în condițiile prevăzute de Codul penal.

În acest sens, existența în Codul penal a unor ipoteze în care, atunci când bunurile inițial supuse confiscării nu mai există, nu pot fi găsite, nu pot fi recuperate sau confiscarea acestora este imposibilă, măsura poate fi executată asupra unor bunuri cu valoare echivalentă ori asupra contravalorii acestora nu justifică, prin ea însăși, completarea normei menționate cu toate aceste situații.

Noțiunea de „bunuri supuse confiscării care nu sunt individualizate” este utilizată în cadrul redacției propuse pentru a delimita situațiile în care nu există un bun concret, determinat în hotărârea judecătorească, care să constituie obiectul executării potrivit procedurii generale. Prin urmare, aceasta trebuie analizată în raport cu obiectul și modalitatea executării, și nu confundată cu temeiurile care permit instanței să dispună confiscarea unei valori echivalente sau a contravalorii bunului.

De altfel, introducerea în Codul de executare a unei enumerări a tuturor situațiilor în care bunul nu mai există, nu poate fi găsit, nu poate fi recuperat sau confiscarea sa este imposibilă ar putea conduce la o reglementare excesiv de detaliată și la apariția unor dificultăți de interpretare în cazul unor situații care nu ar fi expres prevăzute. Codul de executare nu trebuie să dubleze reglementarea Codului penal, ci să asigure mecanismul procedural necesar punerii în executare a hotărârii.

Prin urmare, nu se identifică o necesitate obiectivă de modificare a criteriului „bunurile supuse confiscării nu sunt individualizate”, în condițiile în care nu a fost indicată o situație concretă în care redacția propusă ar împiedica sau ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Totodată, propunerea ce vizează clarificarea sintagmei „încasarea sumelor din contul persoanei fizice” *se susține*, prin completarea cu cuvintele „persoanele juridice”.

Cu referire la art. XVI. – Codul vamal nr. 95/2021

1. Cu privire la pct. 4, propunerea privind delimitarea expresă a situațiilor în care neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor vamale este determinată de actele, informațiile oficiale sau funcționarea sistemelor informaționale ale Serviciului Vamal de situațiile în care aceasta este determinată de informațiile ori documentele furnizate de declarant, nu se susține, în contextul în care norma propusă la art. 10^1 nu contravine principiului răspunderii declarantului pentru corectitudinea informațiilor furnizate, prevăzut la art. 11 alin. (2) din Codul vamal, întrucât cele două dispoziții reglementează ipoteze distincte și complementare, delimitate în chiar structura textului propus – alin. (1) vizează exclusiv situațiile în care eroarea rezultă din acte administrative proprii emise de Serviciul Vamal (decizii, autorizații de scutire), iar alin. (2) vizează exclusiv situațiile în care eroarea rezultă din informațiile publicate de Serviciul

Vamal privind contingentele tarifare, coroborate cu acceptarea declarației și acordarea liberului de vamă prin sistemul informațional integrat, ambele ipoteze presupunând, prin însăși formularea normei, că sursa determinantă a erorii este imputabilă autorității vamale, iar nu declarantului.

Prin urmare, în măsura în care eroarea își are originea în datele sau documentele furnizate chiar de declarant (informații incomplete, incorecte sau nevalabile), răspunderea acestuia rămâne pe deplin aplicabilă în temeiul art. 11 alin. (2), norma nouă neputând fi invocată drept temei de exonerare într-o asemenea ipoteză, întrucât condiția esențială a exonerării este tocmai caracterul determinant al actului, informației sau funcționării sistemului administrat de Serviciul Vamal în producerea erorii, iar nu simpla coincidență temporală dintre acceptarea declarației și eroarea comisă.

Referitor la caracterul insuficient al validării automate sau al acordării liberului de vamă ca temei autonom de exonerare, considerăm că această garanție este prevăzută la alin. (2), care condiționează exonerarea cumulativ de utilizarea informațiilor oficiale publicate de Serviciul Vamal privind contingentele tarifare și de acceptarea declarației în sistem, astfel încât liberul de vamă acordat nu constituie, prin el însuși, o prezumție absolută de corectitudine, ci doar un element al mecanismului probator prin care declarantul demonstrează că s-a întemeiat cu bună-credință pe informația oficială a autorității.

2. Cu referire la pct. 6, propunerea privind corelarea normei propuse la art. 22 alin. (5) cu prevederile art. 129 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, nu se susține, în contextul în care norma propusă la art. 22 alin. (5) nu contravine garanțiilor prevăzute la art. 129 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, ci se completează cu acestea, întrucât instituie o prezumție relativă a momentului comunicării, iar nu una absolută și irefragabilă, astfel încât destinatarul care demonstrează că decizia nu a ajuns la adresa electronică indicată sau a fost recepționată cu întârziere din motive neimputabile lui (disfuncționalități tehnice, erori ale furnizorului de servicii electronice, indisponibilitatea temporară a serviciului) poate răsturna această prezumție prin mijloacele de probă general aplicabile în procedura administrativă, inclusiv prin invocarea directă a garanțiilor de la art. 129 din Codul administrativ, act normativ cu aplicabilitate generală în materia comunicării actelor administrative, care rămâne pe deplin incident ori de câte ori norma specială nu prevede expres o soluție derogatorie completă.

3. Cu referire la pct. 7, propunerea privind delimitarea situațiilor în care depozitarea constituie un serviciu special prestat contra cost de cele în care aceasta reprezintă o consecință obligatorie a aplicării legislației vamale sau a unei măsuri dispuse de autoritatea vamală, *nu se susține*, în contextul în care includerea depozitării mărfurilor în depozitele temporare și antrepozitele vamale operate de Serviciul Vamal în categoria serviciilor speciale pentru care se percep plăți este justificată tocmai prin natura efectivă a operațiunii prestate, respectiv utilizarea unui spațiu, a unei infrastructuri și a resurselor administrate de Serviciul Vamal

pentru păstrarea mărfurilor pe o perioadă determinată, indiferent de împrejurarea care a generat necesitatea depozitării, întrucât costul aferent utilizării acestor spații (întreținere, pază, evidență, utilități) este identic ca natură economică fie că depozitarea rezultă din solicitarea expresă a persoanei interesate, fie din aplicarea unei măsuri dispuse de autoritatea vamală în temeiul art. 151 alin. (4), art. 188, 189 sau 191 din Codul vamal.

Distincția solicitată între depozitarea „la cerere” și depozitarea rezultată dintr-o măsură a autorității nu este determinantă pentru justificarea perceperii plății, întrucât plata vizează, în esență, contravaloarea serviciului de păstrare fizică a mărfurilor și nu constituie o sancțiune sau o taxă asociată măsurii dispuse de Serviciul Vamal, aceasta din urmă rămânând guvernată de propriile temeiuri legale, independent de raportul juridic accesoriu privind depozitarea propriu-zisă.

4. Cu referire la pct. 15 și pct. 16.3, propunerea privind completarea notei de fundamentare cu justificarea măsurii privind eliminarea scutirii de drepturi de import aplicabile loturilor de marfă cu valoarea intrinsecă de până la 150 de euro și evaluarea efectelor acesteia, *nu se susține*, în contextul în care abrogarea scutirii de drepturi de import pentru loturile de marfă cu valoare intrinsecă de până la 150 de euro, precum și a facilității vamale aplicabile bunurilor importate în cadrul contractelor de leasing, își găsesc justificarea în necesitatea alinierii cadrului normativ național la practica și reglementările Uniunii Europene, unde pragul de scutire pentru micile transporturi a fost eliminat sau redus semnificativ tocmai pentru a contracara fenomenul de fragmentare artificială a comenzilor comerciale online în loturi de valoare redusă, practică utilizată frecvent pentru eludarea plății drepturilor de import, precum și pentru a asigura un tratament fiscal echitabil între comercianții care operează prin platforme electronice transfrontaliere și operatorii economici autohtoni supuși integral regimului vamal și fiscal.

În ceea ce privește facilitatea aplicabilă bunurilor importate în cadrul contractelor de leasing, eliminarea acesteia este justificată de necesitatea uniformizării regimului vamal aplicabil tuturor operațiunilor de import, indiferent de instrumentul juridic prin care se realizează introducerea bunurilor pe teritoriul vamal, evitând astfel un tratament preferențial nejustificat față de alte forme de finanțare a achiziției de bunuri (credit, achiziție directă), care nu beneficiază de o facilitate similară.

5. Cu referire la pct. 16.2, propunerea privind corelarea prevederilor la Legea nr. 110/2025 cu privire la educația fizică și sport, *nu se susține*, în contextul în care menționarea expresă a Comitetului Național Olimpic și Sportiv ca beneficiar al facilității vamale nu conduce, în mod necesar, la restrângerea sferei de aplicare a acesteia în raport cu federațiile sportive naționale, întrucât, potrivit Legii nr. 110/2025, Comitetul Național Olimpic și Sportiv exercită un rol de coordonare și reprezentare a mișcării sportive naționale, inclusiv în raport cu federațiile afiliate, astfel încât bunurile importate prin intermediul sau sub egida

acestuia pot fi ulterior direcționate către federațiile sportive naționale pentru realizarea atribuțiilor specifice acestora, prevăzute la art. 25 alin. (8) lit. c) și d) din lege, respectiv pregătirea și participarea loturilor naționale la competiții internaționale.

Concentrarea facilității vamale la nivelul unei singure entități – Comitetul Național Olimpic și Sportiv – poate fi justificată, de altfel, prin necesitatea simplificării administrative a procedurii de acordare și verificare a scutirii, evitând multiplicarea solicitărilor și a controalelor vamale la nivelul fiecărei federații sportive naționale în parte, precum și prin rolul de reprezentare unitară pe care Comitetul Național Olimpic și Sportiv îl exercită în raporturile cu organizațiile sportive internaționale, inclusiv în procesul de import al echipamentului și materialelor sportive obținute prin programe sau parteneriate internaționale.

6. Cu referire la pct. 16.4, argumentul este prezentat la pct. 14 din Aviz, argument expus cu privire la obiecțiile Direcției generale juridice referitoare la modificările propuse prin pct. 36 și 45 din proiect.

7. Cu referire la pct. 17, propunerea privind corelarea normei propuse cu mecanismul prevăzut la art. 318 alin. (5), *nu se susține*, în contextul în care norma propusă la art. 318 alin. (6) reglementează o ipoteză distinctă de cea prevăzută la alin. (5), respectiv situația în care neîncheierea regimului de admitere temporară constituie, totodată, obiectul unei cauze contravenționale, caz în care este firesc ca momentul apariției datoriei vamale să fie corelat cu finalizarea procedurii contravenționale, iar nu cu procedura administrativă de regularizare prevăzută la alin. (5), aplicabilă situațiilor în care nu este angajată răspunderea contravențională, astfel încât cele două mecanisme coexistă și se aplică alternativ, în funcție de calificarea juridică a faptei constatate, fără a se suprapune sau contrazice.

Legarea apariției datoriei vamale de data emiterii deciziei asupra cauzei contravenționale este justificată prin faptul că, până la stabilirea definitivă a existenței și naturii contravenției, autoritatea vamală nu dispune de un temei juridic cert pentru calcularea și pretinderea drepturilor de import, decizia asupra cauzei contravenționale constituind actul care confirmă, în mod definitiv, obligația de plată; în situația încetării procesului contravențional sau a anulării ulterioare a deciziei, datoria vamală astfel apărută urmează regimul general de desființare a efectelor actului administrativ pe care s-a întemeiat, aplicându-se, dacă este cazul, mecanismul de regularizare de la alin. (5) pentru determinarea unui eventual temei alternativ de calculare a drepturilor de import.

8. Cu referire la pct. 18, propunerea privind precizarea cadrului juridic în care controlul ulterior poate fi realizat în comun cu alte autorități, inclusiv sub aspectul competențelor exercitate de acestea și al modului de coordonare a acțiunilor de control, *nu se susține*, în contextul în care formularea generică „alte

instituții sau organe de control” este justificată tocmai prin necesitatea asigurării flexibilității normei în raport cu diversitatea autorităților cu atribuții de control care pot fi implicate în activități conexe controlului vamal ulterior, precum organele fiscale, autoritățile de supraveghere a pieței, autoritățile sanitar-veterinare sau alte structuri de control specializate, o enumerare exhaustivă la nivelul Codului vamal riscând să fie incompletă sau rapid depășită de evoluția cadrului instituțional, generând necesitatea unor modificări legislative repetate.

Delimitarea competențelor și condițiilor de participare a acestor autorități la controlul comun rămâne guvernată de propriile acte normative speciale care reglementează atribuțiile fiecărei instituții în parte, norma din Codul vamal având rolul exclusiv de a institui temeiul legal pentru cooperarea interinstituțională, iar nu de a redefini sau extinde competențele autorităților participante dincolo de cele stabilite prin legislația lor specifică, astfel încât fiecare autoritate implicată acționează, în cadrul controlului comun, strict în limitele propriilor atribuții legale, fără a le prelua sau exercita pe cele ale Serviciului Vamal.

9. Cu referire la pct. 20, propunerea privind revizuirea trimiterii la art. 15 alin. (8), *nu se susține*, în contextul în care trimiterea la art. 15 alin. (8) și alin. (9) este suficient de precisă întrucât preia, prin corelare, exact aceleași criterii de diferențiere pe care aceste norme le stabilesc deja pentru identificarea situațiilor în care se aplică termenul general, respectiv termenul special de 24 de ore, astfel încât persoana supusă controlului poate determina cu ușurință termenul aplicabil prin simpla raportare la circumstanțele proprii cauzei sale (natura mărfurilor, riscul de deteriorare sau perisabilitate, alte situații excepționale care justifică termenul redus), fără ca acest exercițiu de calificare să difere în vreun fel de cel pe care persoana l-ar fi realizat oricum în aplicarea directă a art. 15.

Tehnica trimiterii la o normă care instituie ea însăși o distincție condiționată între mai multe termene, în locul reluării exprese și integrale a criteriilor respective la art. 355 alin. (4) lit. e), este o soluție legislativă adecvată pentru evitarea dublării inutile a acelorași reguli în mai multe locuri ale Codului vamal, cu riscul aferent de neconcordanță în cazul unor modificări ulterioare ale uneia dintre norme fără actualizarea corespunzătoare a celeilalte.

Cu referire la art. XVIII. – Legea nr. 146/2025 pentru modificarea unor acte normative (regimul datoriilor vamale și penalitățile aferente pentru persoanele cu dizabilități locomotorii, reglementări privind primele de asigurare obligatorie de asistență medicală), obiecțiile înaintate la legea respectivă *nu se susțin*, în contextul în care calcularea majorărilor de întârziere începând cu data plasării în liberă circulație, iar nu cu data efectivă a utilizării contrare destinației finale, este justificată prin faptul că însăși facilitatea vamală acordată persoanelor cu dizabilități locomotorii este condiționată, de la momentul importului, de respectarea destinației finale a mijlocului de transport, astfel încât nerespectarea ulterioară a acestei condiții afectează retroactiv legalitatea scutirii

acordate inițial, iar datoria vamală devine exigibilă de la data la care aceasta s-ar fi datorat în absența facilității, respectiv data importului; o asemenea soluție este, de altfel, consecventă cu regimul general aplicabil facilităților vamale condiționate, în care nerespectarea condiției impuse desființează efectele scutirii ex tunc, iar nu doar pentru perioada ulterioară constatării abaterii.

În ceea ce privește proba momentului la care a intervenit utilizarea contrară destinației, aceasta rămâne o chestiune de fapt, care se stabilește de la caz la caz de organul de control vamal pe baza mijloacelor de probă general aplicabile (constatări la fața locului, documente de înstrăinare, declarații, alte acte doveditoare), fără ca aceasta să afecteze validitatea criteriului legal ales pentru calculul majorărilor de întârziere, întrucât acesta din urmă vizează exclusiv perioada pentru care se calculează obligația accesorie, iar nu momentul constatării faptei.

Referitor la identificarea persoanei obligate, sintagma „persoanele care au utilizat nemijlocit mijloacele de transport respective contrar destinației finale” stabilește un criteriu obiectiv și verificabil, respectiv utilizarea efectivă a bunului în alte scopuri decât cele pentru care a fost acordată facilitatea, identificarea concretă a acestei persoane urmând a fi realizată de organul constatator prin mijloacele de probă administrate în cadrul controlului.

Cu referire la art. XVIII:

1. *Propunerea privind excluderea normei derogatorii nu se susține*, în contextul în care alin. (2) din art. 56 din Legea nr. 100/2017 nu constituie o normă de suplinire aplicabilă doar în absența unei dispoziții exprese privind intrarea în vigoare, ci o normă imperativă și specială, care instituie obligatoriu un termen de șase luni de la publicare pentru legile ce modifică Codul fiscal, Codul vamal, legile de politică bugetar-fiscală și vamală, precum și legile ce stabilesc obligații, cerințe sau interdicții pentru activitatea de întreprinzător, independent de existența sau absența unei mențiuni exprese privind data intrării în vigoare în cuprinsul respectivelor legi.

În aceste condiții, în măsura în care proiectul de lege examinat conține modificări ale Codului fiscal și/sau ale Codului vamal, precum cele analizate anterior, stabilirea unei date de intrare în vigoare diferite de termenul de șase luni prevăzut la alin. (2) – fie aceasta data publicării, fie o altă dată intermediară – nu poate opera valabil decât printr-o derogare expresă de la această normă specială și imperativă.

2. *Cu referire la stabilirea datei de 28 iunie 2025*, ca moment de la care art. XVII urmează să fie pus în aplicare, obiecția înaintată *nu se susține*, în contextul în care stabilirea datei de 28 iunie 2025 ca moment de aplicare a art. XVII, deși acesta intră în vigoare ulterior, la data publicării legii, nu constituie o aplicare retroactivă contrară art. 22 din Constituție, întrucât norma urmărește să

asigure aplicarea acelorași proceduri și a aceluiași regim juridic în mod unitar începând cu 28 iunie 2025, evitând astfel un tratament diferențiat între situațiile juridice similare intervenite în intervalul cuprins între această dată și data publicării legii, pe de o parte, și cele intervenite ulterior publicării, pe de altă parte.

3. *Cu referire la revizuirea sintagmei „format până în perioada fiscală 2027”*, propunerea *nu se susține*, în contextul în care sintagma „capital de stimulare format până în perioada fiscală 2027” este suficient de precisă și nu generează riscul unor interpretări neuniforme, întrucât noțiunea de „perioadă fiscală” este un termen tehnic consacrat și definit în mod expres de Codul fiscal, cu o corespondență clară în timp (anul calendaristic, respectiv perioada fiscală 2027 fiind anul 2027), iar utilizarea acestui reper asigură o corelare sistemică directă cu data abrogării art. 31^1 din Legea nr. 135/2007, care operează începând cu 1 ianuarie 2027, astfel încât din interpretarea coroborată a celor două norme rezultă fără echivoc că formarea capitalului de stimulare poate avea loc doar în perioadele fiscale anterioare celei în care norma care îl reglementează încetează să mai producă efecte.

Totodată, se propune completarea Avizului Guvernului asupra amendamentelor cu următoarele modificări ale legislației fiscale:

Cu privire la articolul III din proiect, aferent Codului fiscal nr. 1163/1997:

1. La articolul 15, litera c) se abrogă.

2. La articolul 26^1 alineatul (6^1), textul „K din Clasificatorul activităților din economia Moldovei” se substituie cu textul „L din Clasificatorul activităților din economia Moldovei (CAEM Rev.2.1)”.

3. La articolul 52, alineatul (1) se completează cu literele i) și j) cu următorul cuprins:

„i) organizația sindicală – conform Legii sindicatelor nr. 1129/2000;

j) organizația patronală – conform Legii patronatelor nr. 976/2000.”.

4. Articolul 80 se completează cu alineatul (3) cu următorul cuprins:

„(3) Venitul obținut sub formă de dividend de către persoanele fizice rezidente din orice surse aflate în afara Republicii Moldova se impozitează la cota impozitului pe venit în mărime de 8 %.”.

5. La articolul 87 alineatul (1^2), textul „K a Clasificatorului activităților din economia Moldovei” se substituie cu textul „L a Clasificatorului activităților din economia Moldovei (CAEM Rev.2.1)”.

6. Articolul 92^2 va avea următorul cuprins:

„**Articolul 92²**. Taxa de viciu aferentă participării la jocurile de noroc

(1) Subiecții taxei de viciu sunt:

a) persoanele fizice participante la jocurile de noroc;

b) organizatorul jocurilor de noroc care constituie monopol de stat și partenerul acestuia.

(2) Obiectul taxei de viciu datorate de persoana fizică îl constituie:

a) în cazul jocurilor de noroc cu risc social sporit sau cu risc social scăzut desfășurate prin intermediul rețelelor de comunicații electronice – valoarea fiecărei depuneri efectuate în contul de joc al participantului;

b) în cazul jocurilor de noroc cu risc social sporit sau cu risc social scăzut desfășurate în regim terestru – valoarea fiecărei sume depuse la casieria localului de joc sau încasate la procurarea mijloacelor de joc.

(3) Cota taxei de viciu aplicată asupra obiectului impunerii prevăzute la alin. (2) constituie 6 %.

(4) Obligația de calculare, încasare de la persoana fizică, declarare și achitare la bugetul de stat a taxei de viciu revine organizatorului jocurilor de noroc. Încasarea taxei poate fi efectuată și prin intermediul distribuitorilor sau al altor persoane care încasează, în numele organizatorilor, sumele prevăzute la alin. (2), fără transferarea obligației de declarare și achitare a taxei colectate la bugetul de stat.

(5) Calcularea și încasarea taxei de viciu datorate de către persoana fizică se efectuează la momentul depunerii sumelor pentru participare la jocurile de noroc, înregistrării depunerii în contul de joc sau, după caz, la comercializarea mijloacelor de joc.

(6) Taxa de viciu calculată și încasată potrivit alin. (5) nu se restituie în cazul neutilizării sumelor pentru participarea la jocurile de noroc care au constituit obiect al impunerii ori al retragerii sau restituirii sumelor către participant.

(7) Obiectul taxei de viciu datorate de organizatorul jocurilor de noroc care constituie monopol de stat și partenerul acestuia îl constituie venitul brut obținut din jocurile de noroc desfășurate prin intermediul rețelelor de comunicații electronice.

(8) În sensul prezentului articol, venitul brut prevăzut la alin. (7) reprezintă diferența pozitivă, determinată pentru fiecare lună calendaristică, dintre valoarea totală a depunerilor încasate de organizator din contul participanților în cadrul jocurilor de noroc desfășurate prin intermediul rețelelor de comunicații electronice și valoarea totală a câștigurilor achitate participanților. La determinarea venitului brut nu se includ depunerile și câștigurile aferente jocurilor desfășurate în regim terestru.

(9) Cota taxei de viciu datorate de către organizatorul jocurilor de noroc care constituie monopol de stat și partenerul acestuia constituie 25 % din venitul brut.

(10) Taxa de viciu prevăzută la alin. (9) se calculează lunar, în baza venitului brut aferent perioadei respective.

(11) Declararea și achitarea taxei de viciu se efectuează până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care:

a) a fost calculată și încasată taxa de viciu datorată de către persoana fizică;

b) a fost determinat venitul brut din jocurile de noroc.

(12) Formularul declarației privind taxa de viciu și modul de completare a acestuia se aprobă de Ministerul Finanțelor.”

7. Articolul 96 alineatul (2):

7.1. punctul 1):

7.1.1. litera c) va avea următorul cuprins:

„c) la producția din zootehnie în formă naturală, masă vie, fitotehnie și horticultură în formă naturală, produsă, importată și/sau livrată pe teritoriul Republicii Moldova, clasificate la pozițiile tarifare: 010221, 010231000, 010290200, 010310000, 010410100, 010420100, 0105 – pui vii de reproducție, 0704, 0708, 0713, 080231000, 080711000, 080719000, 1209, 121291800 – sfeclă de zahăr proaspătă sau refrigerată, 121300000, 1214;”;

7.1.2. se completează cu literele e) și f) cu următorul cuprins:

„e) la lapte și produsele lactate clasificate la pozițiile tarifare 0402, 0403 produse și livrate pe teritoriul Republicii Moldova, cu excepția produselor alimentare pentru copii care sunt scutite de T.V.A. în conformitate cu art. 103 alin. (1) pct. 2);

f) la mărfurile de la pozițiile tarifare 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 1007, 1201,1205, 120600 produse, importate și/sau livrate pe teritoriul Republicii Moldova.”;

7.2. la punctul 2), literele g) și h) vor avea următorul cuprins:

„g) la mărfurile de la pozițiile tarifare 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 1007, 1201,1205, 120600 produse, importate și/sau livrate pe teritoriul Republicii Moldova;

h) la mărfurile de la pozițiile tarifare 060210, 060220;”;

8. La articolul 101 alineatul (5^1), după textul „art. 101^7” se introduce textul „și art. 1019”.

9. Se completează cu articolul 101^9 cu următorul cuprins:

„**Articolul 101^9.** Taxarea inversă aplicabilă livrărilor de anumite produse agricole

(1) Prevederile prezentului articol se aplică livrărilor de cereale, culturi industriale, semințe oleaginoase prevăzute la alin. (4), pentru tranzacțiile desfășurate între subiecții înregistrați ca plătitori de TVA.

(2) În cazul taxării inverse nu se efectuează nicio plată de TVA între vânzător și beneficiar pentru mărfurile menționate la alin. (4). Vânzătorul are obligația să înscrie pe factura fiscală mențiunea „Taxare inversă”, fără a înscrie suma TVA aferentă acestor livrări. Suma TVA aferentă acestor mărfuri este calculată de beneficiar și înregistrată atât ca TVA colectată, cât și ca TVA deductibilă în declarația de TVA prevăzută la art. 115 alin. (1).

(3) În cazul neaplicării taxării inverse și în situația în care vânzătorul emite o factură fiscală cu suma TVA pentru operațiunile prevăzute la alin. (1) și nu face mențiunea „Taxare inversă” în respectiva factură fiscală, iar beneficiarul a dedus suma TVA înscrisă în factura fiscală, acesta își pierde dreptul de deducere pentru achiziția respectivă. În acest caz, vânzătorul, la solicitarea cumpărătorului, va emite facturi fiscale corectate în vederea aplicării taxării inverse și a regularizării TVA, precum și în vederea restituirii acesteia către cumpărător pentru livrările efectuate.

(4) Pozițiile tarifare aferente cerealelor și culturilor industriale, inclusiv semințelor oleaginoase prevăzute la alin. (1) sunt următoarele:

Pozițiile tarifare	Mărfuri
1001	Grâu și meslin
1002	Secară
1003	Orz
1004	Ovăz
1005	Porumb
1007	Sorg
1201	Boabe de soia, chiar sfărâmate
1205	Semințe de rapiță sau de rapiță sălbatică, chiar sfărâmate
120600	Semințe de floarea-soarelui, chiar sfărâmate

(5) Prevederile prezentului articol se aplică pentru livrările de mărfuri în interiorul țării.”

10. La articolul 103 alineatul (1) punctul 29), textul „Persoana juridică în al cărei capital statutar (social) a fost introdus mijlocul fix nu are dreptul la deducerea sumei T.V.A., achitată pentru mijlocul fix înstrăinat, și este obligată să prezinte declarația privind TVA” se exclude.

11. Articolul 123^1 se completează cu alineatul (7) cu următorul cuprins:

„(7) Subiecții impunerii care expediază (transportă) mărfuri supuse accizelor din antrepozitul fiscal sau importă țigarete în Republica Moldova au obligația de a depune, în format electronic, Serviciului Fiscal de Stat, o declarație privind cantitatea pe fiecare sortiment de țigarete în parte și prețurile de vânzare cu amănuntul ale acestora, comercializate pe parcursul anului precedent, până la

1 februarie a anului următor. Serviciul Fiscal de Stat transmite Ministerului Finanțelor informațiile din declarațiile recepționate până la data de 15 februarie a fiecărui an. Formularul și modul de completare a Declarației se aprobă de către Ministerul Finanțelor.”.

12. La Anexa nr. 2, tabelul nr. 1 al Titlului IV, la poziția tarifară 9705, cifrele „60000” se substituie cu cifrele „90000”, cifrele „50000” se substituie cu cifrele „75000” și cifrele „40000” se substituie cu cifrele „60000”.

13. Modificarea propusă la articolul 280 va avea următorul cuprins:

Articolul 280:

la alineatul (1) litera a^1), după cuvintele „pentru terenurile agricole cu” se introduc cuvintele „sau fără”;

se completează cu alineatul (1^2) cu următorul cuprins:

„(1^2) Autoritatea deliberativă a administrației publice locale este obligată să adopte anual decizia privind stabilirea cotelor concrete ale impozitului pe bunurile imobiliare, în condițiile și în termenele prevăzute de legislație. În cazul în care autoritatea deliberativă nu adoptă decizia în termenul stabilit de legislație sau în cazul în care decizia adoptată este anulată prin hotărâre judecătorească definitivă, pentru anul fiscal următor se aplică cotele minime ale impozitului pe bunurile imobiliare.”.

Articolul VIII din proiectul de lege va avea următorul cuprins:

Art. VIII. – Legea nr. 1056/2000 pentru punerea în aplicare a Titlului VI din Codul fiscal (republicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, ediție specială din 8 februarie 2007), cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 4:

1.1. alineatul (3) se completează cu literele e) și f) cu următorul cuprins:

„e) terenurilor agricole fără construcții amplasate pe ele – începând cu 1 ianuarie 2027;

f) bunurilor imobiliare cu destinație locativă (apartamente și case de locuit individuale, terenuri aferente acestor bunuri) din localitățile rurale – începând cu 1 ianuarie 2027.”;

1.2. se completează cu alineatul (3^2) cu următorul cuprins:

„(3^2) Valorile estimate ale bunurilor imobile, determinate în urma lucrărilor de evaluare și reevaluare generală în scopul impozitării, se pun în aplicare începând cu 1 ianuarie 2027.”.

2. Anexa nr. 1:

2.1. la punctul 1, litera c) se abrogă;

2.2. se completează cu punctele 1^1 și 1^2 cu următorul cuprins:

„1^1. Terenurile destinate fondului apelor – cota stabilită de către autoritățile reprezentative și deliberative ale administrației publice locale pentru 1 hectar.

1^2. Terenurile destinate fondului forestier – cota stabilită de către autoritățile reprezentative și deliberative ale administrației publice locale pentru 1 hectar.”

Articolul XVIII din proiectul de lege devine Articolul XX și va avea următorul cuprins:

„Art. XX. – (1) Prin derogare de la prevederile art. 56 alin. (2) din Legea nr. 100/2017 cu privire la acte normative, prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2027, cu excepția:

a) Art. XVI, care intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și se pune în aplicare începând cu 1 octombrie 2026;

b) Art. XVIII, care intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și se pune în aplicare începând cu data de 28 iunie 2025;

c) Art. XIX care intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și se aplică până la data de 31 decembrie 2027, inclusiv.

d) Art. III pct. 24.1, 90.2, 95.1, 98 și 99, art. XV, precum și art. XVII pct. 24.3, care intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova;

e) Art. III pct. 45 și art. XVII pct. 15, care intră în vigoare la 1 noiembrie 2026;

f) Art. III pct. 34 și pct. 42.1, art. IX care intră în vigoare la data de 1 aprilie 2027;

g) Art. III pct. 33 în partea ce ține de prevederile art. 96 alin. (2) pct. 1) lit. f) care intră în vigoare la 01.01.2028, iar art. III pct. 33 în partea ce ține de prevederile art. 96 alin. (2) pct. 2) lit. g) se abrogă la 01.01.2028.

(2) Art. III pct. 19.3, tratamentul fiscal ce vizează patrimoniul primit cu titlu de moștenire, se va aplica succesiunilor deschise după data intrării în vigoare a prezentei legi.

(3) Opțiunea de aplicare a prevederilor art. 87 alin. (1^1) din Codul fiscal pentru perioadele fiscale până la 2025 inclusiv poate fi aplicată de contribuabilii care au prezentat declarația cu privire la impozitul pe venit până la data intrării in vigoare a prezentei legi.

(4) În cazul în care pentru perioada fiscală au fost emise mai multe facturi, facturi cu tarife diferite pentru livrarea gazului și/sau a energiei, sau facturare netă

pentru livrarea energiei electrice, recalculul obligației fiscale poate fi efectuată în termen de până la 12 luni, conform modului stabilit de către Ministerul Finanțelor.

(5) Plățile din capitalul de stimulare achitate din capital de stimulare format până în perioada fiscală 2027 se asimilează dividendelor.

(6) Prima declarație prevăzută la art. 123^{1} alin. (7) din Codul fiscal nr. 1163/1997 se prezintă până la data de 1 februarie 2028, pentru țigaretele eliberate pentru consum în perioada 1 ianuarie – 31 decembrie 2027.

(7) Dreptul de solicitare a restituirii de către furnizori a sumelor TVA ca urmare aplicării mecanismului de taxare inversă prevăzut la art. 101^{9} din Codul fiscal nr. 1163/1997, va fi acordat inclusiv pentru sume TVA suportate pe parcursul anului 2026.”